

Phu Quân, Xin Chào

Contents

Phu Quân, Xin Chào	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	13
11. Chương 11	13
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	20
18. Chương 18	21
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24

Phu Quân, Xin Chào

Giới thiệu

Ngoại tổ phụ bị xử trảm, tổ mẫu lập tức trở mặt muốn con hưu thê, phụ thân nàng đành đưa vợ con

1. Chương 1

“Ta phải đi rồi, con thật sự không đi cùng ta sao?” – Một nữ nhân khoảng ba, bốn mươi tuổi hỏi

“Không ạ, con đã học tốt lắm rồi, con muốn ở lại đây.” – Một tiểu cô nương hơn mười tuổi ngẫm nghĩ rồi kiên quyết trả lời.

“Con đã học tốt lắm, theo ta đi đến sống ở địa phương kia, nơi đó mọi người bình đẳng, một vợ một chồng, nếu vợ chồng bất hòa có thể ly hôn, tài sản chia đôi, chẳng ai kì thị con lại còn có thể tái hôn. Nhưng nếu con ở lại đây, con sẽ phải chịu đựng chuyện trượng phu tương lai của con sẽ có rất nhiều nữ nhân, còn phải từng khắc đề phòng người khác tính kế con.” – Nữ nhân lớn tuổi thuyết phục.

“Sư phụ à, người không phải từng nói cho con biết ở thế giới của người nam nhân cũng có tiểu tam tiểu tứ đó sao, cho nên có gì khác nhau chứ, mà con đây là người của thế giới này, mộ phần phụ mẫu con cũng ở đây, con không nghĩ đến chuyện ngay cả phụ mẫu con cũng không được nhìn thấy.” – Tiểu cô nương thương cảm nói.

“Vậy được rồi, ta đây không miễn cưỡng con nữa. Con đây phải thật bảo trọng, nhớ kĩ những gì ta dạy cho con, có lẽ một ngày nào đó con sẽ dùng tới, có điều này sư phụ muốn nói với con, diện mạo của con rất thu hút, hiện tại cha mẹ con mất rồi, con cũng nên về nhà tổ phụ của con đi thôi, ít nhất cũng có gia tộc bảo hộ. Không nói nữa, đến giờ rồi, ta phải đi thôi!”

“Sư phụ bảo trọng!” – Tiểu cô nương nhìn vị sư phụ kì quái của mình leo lên một cái máy móc kì lạ gì đó rồi từ từ biến mất bên cạnh mình.

Người cũng nhìn không thấy nữa, quả nhiên sư phụ thật sự đi rồi ư? Sư phụ đã có thể chính mình gặp lại người thân, chỉ có mình nàng một người bơ vơ trên đời này nữa thôi.

2. Chương 2

Tiểu cô nương này tên gọi là Lý Tử Du, năm nay mười hai tuổi. Từ sáu năm trước tại nơi này, gặp phải một người quái đản trong một cái sơn động liền theo nàng ta học những thứ kì lạ trong suốt sáu năm, chỉ là những thứ đó cũng quá mức kì quái đi, bất quá bởi vì tuổi còn nhỏ, vị sư phụ kia còn dùng hoa ngôn xảo ngữ, Lý Tử Du cũng bất tri bất giác phải học rất nhiều những thứ kì quái quái kia.

Sư phụ nói nàng ta là từ một ngàn năm sau đến, lúc đầu Lý Tử Du cảm thấy nàng ta chính là hồ ngôn loạn ngữ mà thôi, nhưng về sau nàng ta dạy cho nàng những thứ mà nàng chưa từng nghe phụ thân hay mẫu thân nói qua, trong sách cũng không có. Bây giờ có thể nói nàng là người của thế giới này nhưng lại học rất nhiều những thứ của tương lai. (Tương lai này cũng là từ sư phụ nói ra, Lý Tử Du đã muốn dùng là thực có thứ tự!)

“Sư phụ người thật là một chút cũng không lưu luyến nơi này a.” Lý Tử Du thở dài, sư phụ nói máy móc của nàng bị hỏng nên trong một thời gian ngắn không thể quay về cho nên sáu năm qua phải lưu lại nơi này, ngoài việc sửa chữa máy móc còn đem phần lớn những gì mình biết dạy cho Lý Tử Du.

“Tử Du a, ta không biết đem mấy thứ này giao cho con là đúng hay sai, nhưng là không dạy cho con, ta lại cảm thấy đáng tiếc.” Sư phụ có đôi khi lại nói vậy với Lý Tử Du.

Phỏng chừng là vì nhìn Lý Tử Du học này nọ rất nhanh, hoặc là vì nguyên nhân khác, Lý Tử Du sẽ biết những điều mà trên đời này rất nhiều người không biết, những tư tưởng bị ảnh hưởng từ sư phụ, đối với Lý Tử Du như sư phụ đã nói, không biết như vậy là đúng hay sai.

Lý Tử Du cuối cùng nhìn thoáng qua nơi này, về sau chắc sẽ không bao giờ đến đây nữa. Hẳn là nên một phen phóng hỏa thiêu chỗ này đi, nhưng là có hỏa hoạn lại càng khiến ọi người chú ý, cần gì làm điều thừa? Chẳng phải sẽ gây ô nhiễm sao?

3. Chương 3

Lý Tử Du quyết định chính mình lên núi hái một ít dã sơn cô về nhà, dù sao thì từ sau khi phụ thân qua đời hai năm trước, trong nhà liền chỉ còn lại nàng cùng bà vú, mà Lý Tử Du vốn ở tại một địa phương cách xa thôn Lý Nhân, bình thường ít có người lại đây. Đối với những hộ từ nơi khác đến, lúc đầu người trong thôn cũng tỏ ra quan tâm, càng về sau lại càng không có nhiều tiếp xúc. Vậy nên cả nhà họ quả thật là quá ngăn cách với cuộc sống bên ngoài rồi.

(chỉ biết dã sơn cô là một thuốc nào đó, ai biết chỉ mình với =.=)

Lý Tử Du còn nhớ rõ bảy năm trước cùng phụ mẫu đến ở nơi này, nàng còn đối với phòng ốc thô sơ như thế còn khóc nháo một thời gian. Dù sao trước kia chính mình cũng là cẩm y ngọc thực, bên người nha hoàn thành đàn, nhưng nay cũng chỉ còn có mình Lý mẫu hầu hạ.

(Cẩm y ngọc thực: Ăn ngon mặc đẹp)

Bất quá từ khi học cùng sư phụ, một người rất có năng lực thích ứng, có ai lại nghĩ rằng trước kia Lý Tử Du lại là một tiểu thư ở kinh thành đây? Mặc quần áo vải thô, cả ngày chạy nhảy nơi nông thôn, rừng núi, sư phụ từng cười nói với nàng: “Rõ ràng lễ nghi so với người khác đều làm tốt hơn lại cố tình sống hoang dã như thế này, con có coi trọng tính cách không vậy hả?”

“Sư phụ không phải đã nói phải giả vờ giả vịt rất mệt sao? Con cùng sư phụ ở nơi này còn giả vờ giả vịt để làm gì chứ?” Lý Tử Du cũng cười đáp lại.

“Ha ha, con nói rất đúng, phải nên như vậy, con không biết đâu, nơi ta sống có rất nhiều ngôi sao nữ đều tỏ ra đoan trang, trung thực, kì thật thì sau lưng cái gì ghê tởm cũng đều có. Không nói cái này nữa, nhanh chút đi, nhanh đem mọi thứ nhớ thật kĩ đi.”

Lý Tử Du có trí nhớ siêu cường cũng là nguyên nhân khiến sư phụ nàng vui sướng không thôi, nghĩ đem những gì mình biết dạy cho Lý Tử Du.

Nàng thế nào lại nghĩ đến sư phụ rồi? Lý Tử Du lắc đầu, sư phụ đã muốn nói, nàng ấy lần trở về này cũng chính là vĩnh biệt, cả đời không thể gặp lại nhau.

4. Chương 4

Điều quan trọng nhất bây giờ là lấp đầy bụng đói, sư phụ không thể gặp được nữa nhưng chính mình còn phải sống sót. Lý Tử Du đi sâu vào trong núi, nàng nhớ rõ khu vực này có rất nhiều dã sơn khuẩn, sư phụ còn nói hương vị rất ngon. So với mùi vị của thứ vị tinh gì đó còn tốt hơn. Lý Tử Du không biết cái gì là vị tinh, nhưng là nghe sư phụ nói nàng cũng thật cao hứng. Hôm nay sư phụ đi rồi, nàng lại nghĩ tới hương vị này, chờ về nhà rồi chính mình sẽ làm cho Lý mẫu, thỏa cơn thèm cũng tốt lắm.

(dã sơn khuẩn: hình như cũng là một loại thực vật, thứ lỗi ình không biết >"< ;="” vị="” tinh:="” bột="”>

Trong rừng tiếng hót của chim chóc đặc biệt dễ nghe, Lý Tử Du có thể nghe thấy rõ ràng tiếng bước chân của nàng trong khu rừng yên tĩnh này. Sư phụ nói những thứ trong rừng này đều là nguyên tư nguyên vị*, là lục sắc rau dưa* gì đó, chính là những thứ không bị ô nhiễm.

(*: ý là còn nguyên mùi vị, nguyên chất, sạch sẽ)

Đáng tiếc ở đây những thứ này đều không đáng tiền, nơi sư phụ ở thì coi như bảo bối còn ở đây thì lại chẳng ai hiếm lạ. Lý Tử Du hái dã sơn cô được một lúc thì cảm thấy có chút khát liền quyết định đến dòng suối cách đó không xa uống nước. Trong rừng thường có một hai con thỏ hoang nhảy ra nhưng nhanh như chớp lại chẳng thấy bóng dáng tăm hơi.

Hoàn cảnh như thế làm cho tâm tình Lý Tử Du lại tốt lên, xem ra chuyện sư phụ rời đi cũng chỉ làm nàng thương tâm một khoảng thời gian mà thôi.

Chỉ là tâm tình tốt như vậy cũng chẳng duy trì được bao lâu bởi con suối mà nàng hướng đến kia lại không có vẻ sạch sẽ như thường ngày, đầu sỏ gây nên chính là người nằm úp sấp không nhúc nhích trong nước kia. Lý Tử Du đáng thương khát mà lại chẳng có cách nào giải quyết.

5. Chương 5

Người đó không phải đã chết rồi chứ? Lý Tử Du nhìn người đang nằm úp sấp trong nước kia, người này không phải là bị người ta đuổi giết sau đó bỏ ở nơi này chứ. Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Tử Du nhớ tới sự phụ tùng giăng qua rất nhiều chuyện võ hiệp xưa, chẳng lẽ là bị đánh xuống sườn núi? Lý Tử Du ngẩng đầu, núi này không tính là cao cho lắm, không có khả năng xảy ra chuyện này được.

Bất quá người này mặc một thân hắc y, khẳng định cũng không phải làm việc gì đúng đắn. Ở thời khắc này, Lý Tử Du lại không phải lập tức nghĩ đến đi xem người này còn sống hay chết, có thể cứu hay không mà là nghĩ đến những chuyện loạn thất bát tao* có thể đã xảy ra.

(*: chuyện linh tinh)

Nàng chính là bị sự phụ ảnh hưởng sâu sắc, từng nghe sự phụ kể qua chuyện xưa răn cùng người nông phu, nếu thật sự là cứu nhầm một con rắn chẳng phải nàng sẽ gặp phải nguy hiểm sao?

Nhưng cuối cùng không biết là do tò mò hay thực sự mềm lòng, Lý Tử Du tiến lại thử kiểm tra hơi thở của người kia một chút. Thật tốt, hân còn sống. Chính là phía sau lưng người kia lại thấm đẫm máu, xem ra là bị thương ở đây rồi.

Được rồi, nhìn huynh bộ dạng cũng đẹp mắt liền cứu huynh đi. Đây là Lý Tử Du sau khi lật xem người này, thấy khuôn mặt hân liền nảy ra ý nghĩ cứu người. Người này bộ dạng đẹp mắt, về một số phương diện cũng coi như là nàng chiếm tiện nghi đi. Nếu người này lớn lên với hình dạng hung ác hoặc là thực xấu xí, Lý Tử Du chẳng cần lo lắng quyết định có nên cứu hay không hơn nữa ngày như thế .

Trước kia nàng có chữa trị cho động vật, hiện tại lại là một người sống, thôi thì xem như thử kỹ năng của chính mình cũng không sai.

Lý Tử Du lấy ra một số thứ nàng cùng sự phụ vụng trộm cất giấu. Người này phía sau lưng vết thương rất sâu nên máu vẫn không ngừng chảy ra. Nếu chỉ là băng bó đơn giản chỉ sợ là không có tác dụng, tốt nhất là phải khâu miệng vết thương lại.

“Cũng may là huynh hôn mê, không biết đau”

————— ta là phân cách tuyến hiểu biết Lý phủ —————

Nội dung phụ: Quan hệ nhân vật trong Lý phủ

*Thái phu nhân Trần Viễn hầu : Kim thị (sinh ba nam, một nữ)

*Đại phòng:

– Trần Viễn hầu Lý Định Hải (con vợ cả) (Đại gia Lý Nhạc, nhị gia Lý Sầm, đại cô nương Lý Tử Trân, tam cô nương Lý Tử Kỳ)

– Chính thê: Tiết thị (là con gái của Tề quốc công, sinh ra đại gia Lý Nhạc và tam cô nương Lý Tử Kỳ)

– Đại gia Lý Nhạc có vợ Đại thiếu phu nhân tiểu Tiết thị (cháu gái của đại phu nhân), đứa nhỏ Mẫn Ca nhi

– Thị thiếp: Vương di nương, Hồ di nương (trước mắt không có con)

Trình di nương (nha hoàn hồi môn của Tiết thị, sinh ra đại cô nương Lý Tử Trân)

Đồng di nương (nha đầu thông phòng của Lý Định Sơn, sinh ra nhị gia Lý Sầm.

– Nhị gia Lý Sầm, nhị thiếu phu nhân: Vương thị (con gái của thông phán đại nhân), đứa nhỏ Dung tỷ nhi, Mẫn Nhi; thị thiếp Vương di nương (đứa nhỏ Lam tỷ muội)

*Chi thứ hai:

Nhị lão gia Lý Định Hà (con vợ hai) (tam gia Lý Thường, Tứ gia Lý Tiểu, Nhị cô nương Lý Tử Châu, Ngũ cô nương Lý Tử Lung, Lục cô nương Lý Tử Cầm)

Chính thê: Triệu thị (thứ nữ của Định Viễn hầu, sinh tam gia Lý Thường, tứ gia Lý Tiểu, nhị cô nương Lý Tử Châu)

Tam gia Lý Thường, tam thiếu phu nhân: Tiền thị (trưởng nữ của Tiền đại nhân Hàn Lâm viện), đứa nhỏ: Liên tỷ muội

Tứ gia Lý Tiểu (trước mắt chưa đón dâu)

Triệu di nương (sinh Ngũ cô nương Lý Tử Lung)

Trần di nương (sinh Lục cô nương Lý Tử Cầm)

*Tam phòng:

Tam lão gia Lý Định Giang (con vợ cả, đã vong) (Tứ cô nương Lý Tử Du)

Thê tử: Trần thị (trưởng nữ Trần quốc Trần đại tướng quân, sinh Tứ cô nương Lý Tử Du)

*Tứ phòng:

Tứ lão gia Lý Định Sơn (con vợ cả) (Ngũ gia Lý Tuấn, Lục gia Lý Đường. Thất cô nương Lý Tử Linh)

Chính thê: Trâu thị (con gái bằng hữu của lão Hầu gia, sinh Ngũ gia Lý Tuấn, Thất cô nương Lý Tử Linh)

Quách di nương (sinh Lục gia Lý Đường)

Ngũ gia, Lục gia đều chưa thành thân

*Đại cô Lý thị :Tạ phu nhân (con vợ cả) (trượng phu là Tạ Hạo Nhiên, trước đây là trạng nguyên nhưng đã qua thời, sinh biểu thiếu gia Tạ Thiên Thành)

Biểu thiếu gia Tạ Thiên Thành

Biểu tiểu thư Tạ Quân Hoa (con vợ hai Tạ Hạo Nhiên, theo mẹ cả sống nhờ ở Viễn Hầu phủ)

*Nhị cô Lý thị: Viên phu nhân (con vợ hai) (sinh con gái Viên Điệp Nhi, con trai trưởng Viên Phóng), trượng phu Viên Thừa Tông (quan tri phủ ngũ phẩm)

Dòng họ gì mà nhiều người vậy trời

6. Chương 6

Lý Tử Du dùng nửa ngày mới hoàn thành tốt việc khâu vết thương lại. Nàng lại tìm một ít thảo dược đắp đơn giản lên trên miệng vết thương, hy vọng không bị nhiễm trùng, bây giờ không có thuốc, nàng lại không mang người này đi đâu được nên đành chấp nhận vậy thôi.

Loại châm này của sư phụ thật sự dùng tốt lắm, khâu lại nhanh, nhớ lại ban đầu khi sư phụ dạy nàng dùng nó, Lý Tử Du nhìn con thỏ máu chảy đầm đìa, thiếu chút nữa nôn ra. Nhưng thời gian trôi qua lâu nàng cũng chết lặng, thành công khâu miệng vết thương cho con thỏ nhỏ.

“Tử Du, không cần coi khinh tay nghề của ta, về sau dù sớm hay muộn con cũng phải cảm tạ ta thôi.” Sư phụ đã nói với nàng như thế.

Đây gọi là cảm tạ sao? Cứu một người không quen biết, cũng chẳng thể giải quyết cơn khát lại còn phải ở lại chỗ này? Bụng lại đói, hay là quên chuyện này rồi chính mình rời đi nhỉ? Chỉ là làm vậy cũng thật là không có đạo đức, ít nhất cũng phải chờ người này tỉnh rồi nói sau, nàng cũng phải tự mình nhìn thấy thành quả của mình chứ.

Ngay tại thời điểm Lý Tử Du muốn ngủ, hắc y nhân kia rốt cục cũng tỉnh. Bất quá khi thấy Lý Tử Du, ánh mắt người này liền trở nên hung ác, đứng lên muốn chế trụ Lý Tử Du nhưng lại khê động miệng vết thương, ngã xuống.

“Người không cần lộn xộn, miệng vết thương của người rất sâu, động tác nhanh như thế sẽ làm cho vết thương nứt ra, ta cũng không hi vọng mình lại bận rộn thêm nửa ngày nữa đâu.” Lý Tử Du lạnh lùng nói với người nam nhân trước mắt.

Nam nhân kia có lẽ do bị đau, nửa ngày cũng chẳng nói chuyện, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Người là ai? Nơi này là chỗ nào?”

“Ta là ai người không cần biết, chỉ cần nhớ kĩ là ta cứu người đến đây. Về phần nơi này là chỗ nào, chỉ là một cái thâm sơn rừng già mà thôi.”

“Mang ta đi ra ngoài, ta cần dưỡng thương.” Nam nhân kia nói

Thật là kì quái, chẳng lẽ người nói cái gì ta phải làm cái đó sao? Hơn nữa lại nói với giọng điệu ra lệnh như thế. Lý Tử Du vốn là rất tức giận, nhưng đảo mắt nghĩ nghĩ một chút lại nói: “Đưa ta thù lao đi*.”

(* bản cv là ưu việt, mình không biết diễn tả thế nào nên đành để như thế)

Không làm việc gì không có lợi, sư phụ đã nói thế.

Nam nhân kia không ngờ Lý Tử Du sẽ nói trắng ra như vậy. Người đối diện chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, mặt đen như than, chỉ có đôi mắt thoát nhìn có đôi chút xuất sắc, giả hoạt lại quyến rũ. Quyến rũ? Hẳn sao có thể nghĩ đến từ đó chứ? Bất quá chỉ là một đứa trẻ nông thôn mà thôi. Hắn nhìn cổ của người này rồi đột nhiên nở nụ cười: “Thù lao? Người một nữ hài tử nếu đã không sợ hư danh tiết vậy nói ra mong muốn của người đi.”

Thật là một kẻ lợi hại, người này lại lập tức nhận ra nàng là nữ tử. Lý Tử Du tự nhận bản thân ngụy trang rất tốt, thế nhưng vừa rồi hắn liếc cổ mình một cái nàng mới biết nàng đã sơ sót rồi. Hôm nay nàng không mặc trang phục có cổ cao, nữ tử như nàng không có hầu kết* như nam tử, người này cũng nhờ điểm đó mới nhận ra. Đáng tiếc a, hắn cũng quá coi thường nàng rồi.

(*: trái khế nơi cổ họng của con trai)

“Danh tiết là gì vậy? Ta không biết đấy. Hơn nữa người biết ta là ai sao? Gọi là gì sao? Nếu muốn tổn hại danh tiết của một người, ít nhất cũng phải đem tên người đó nói ra không phải à? Bằng không người như thế nào mở miệng được hả? Vả lại, ta chỉ là một đứa bé nông thôn cứu một người nam tử mà thôi, ở chỗ chúng ta căn bản là mọi người cũng chẳng để ý cái gì. Nói cách khác, ở nông thôn này nữ tử cũng không dám xuất đầu lộ diện, người xem ta đây nói đúng không?”

Người này khẳng định là xuất thân từ nhà giàu có, bằng không làm sao biết cái gì mà tổn hại danh tiết? Trước kia khi còn ở kinh thành, nàng nhớ rõ thuở bé một cô cô trong tộc bởi vì không cẩn thận bị người ta bẽ mặt chút lại nhất định phải gả cho người kia. Việc này ảnh hưởng rất mạnh đến Lý Tử Du, vì cô cô kia vốn đã có đối tượng đính hôn, nhưng vì chuyện này lại bị hủy hôn chỉ có thể đi theo cái người không tốt lắm ấy.

Người nợ nghe Lý Tử Du nói vậy, sững sốt một chút, nghĩ mình còn có việc trọng yếu phải làm, không thể ở chỗ này đầu khấu. Lần này bị thương thật nghiêm trọng, cũng không biết nữ hài tử này dùng cách gì trị cho hắn nhưng chỉ cần cứu được mình là tốt rồi, vì thế hắn nói với nàng: “Hiện tại trên người ta không có gì đáng giá, nhưng người yên tâm, ta có thể viết giấy vay nợ cho người, đến lúc đó ta sẽ cho người đưa lại đây.”

Nhìn Lý Tử Du còn có vẻ không hài lòng, hắn nói thêm: “Nếu người muốn trả công, ta chỉ có thể làm thế, trên người ta quả thật không có gì đáng giá đâu.”

Được rồi, Lý Tử Du thừa nhận hắn nói rất đúng, lúc hắn còn chưa tỉnh lại nàng đã xem qua, trên người hắn quả thật không có tiền, xem ra chỉ có thể làm thế thôi. Ít nhất không thể để hắn chạy không. Nghĩ đến Lý Tử Du còn chờ mình, sắc trời cũng không còn sớm, nàng nói: “Tuy nói vậy nhưng ta đã cho người uống độc dược, nếu người giả trò thì phải biết tự gánh lấy hậu quả.” Nhớ ngày trước từng nghe sư phụ kể chuyện xưa, Lý Tử Du liền nghĩ đến cách này chứ nàng làm gì có độc dược gì đó chứ.

Người ta khi nhìn thấy mỹ nam đã muốn lập tức chữa khỏi cho hắn, tốt nhất là khiến mỹ nam đó thích mình nhưng Lý Tử Du lại nghĩ rằng người này chắc chắn mang theo một đồng phiến toái theo người nếu

không thì cũng chẳng bị thương. Nàng còn cứu hẩn một mạng, có khi nào cũng tự rước lấy phiền phức hay không đây? Nàng có nên tống khứ hẩn đi chăng?

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Lý Tử Du, người nọ tiếp tục nói: “Người chữa khỏi cho ta tất nhiên sẽ được trả công, nhưng nếu người nghĩ trốn khỏi đây thì dù chỉ còn một hơi thì ta cũng sẽ giết người diệt khẩu. Hãy từ từ suy nghĩ kỹ một chút rồi cuộc người nên làm thế nào.”

Tốt thật đấy, thì ra nàng lại đi cứu một con rắn, hiện tại thì không cứu không được nữa rồi. Người này thật đủ giảo hoạt mà. Lý Tử Du không muốn lập tức bị người ta diệt khẩu, đành phải đưa người này về nhà mình một cách không tình nguyện.

Cũng may nhà nàng cách xa thôn, lại đang chập tối, căn bản là không có ai phát hiện được. Bất quá Lý mẫu vẫn đang chờ trước sân nhà, trong mắt bà chỉ có Lý Tử Du: “Cô nương của ta ơi, sao bây giờ cô mới trở về vậy? Cô khiến nô tỳ lo lắng gần chết.”

“Lý mẫu à, không phải ta đây không có việc gì sao? Ta đói bụng rồi.” Lý Tử Du đáp.

“A, nô tỳ đã chuẩn bị cơm rồi, cô nương nhanh vào gột rửa rồi chúng ta liền ăn cơm. Ô mà người kia là ai vậy? Cô nương, người như thế nào lại có thể giúp đỡ một đại nam nhân như thế? Lão gia, phu nhân a, nô tỳ thực xin lỗi hai người. Nô tỳ đã không để ý kỹ cô nương a.”

“Lý mẫu à, người bình tĩnh, bình tĩnh đi, nơi này là thôn Lý đấy, nhớ kỹ a.” Lý mẫu này thật ồn ào quá rồi, chẳng phải càng làm cho nam nhân này nghi ngờ sao. Chính mình vừa rồi còn nói với hẩn là một đứa bé nông thôn đấy. Nam nhân này giảo hoạt như thế khẳng định sẽ hoài nghi, cái này sẽ thành nhược điểm mất thôi. Lý Tử Du liếc nhìn sang bên kia, quả nhiên nam nhân đáng giận ấy lại có vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu*.

(* như cười như không)

“Nhưng là... nhưng là... người này...” Lý mẫu không muốn để cho người này vào nhà đâu.

“Lý mẫu à, hôm nay ta đi hái sơn cô, trên đường gặp cạm bẫy, người này đã cứu ta nhưng hẩn lại bị thương. Người xem, ta có thể không quản được sao?” Lý mẫu tuy là có chút cổ hủ nhưng vẫn biết có ân cứu mạng là phải đền đáp, cho nên nàng đành phải đổi trắng thay đen, đem người này thành ân nhân cứu mạng để cho bà không phản đối nữa. Lý Tử Du cảm thấy thật không dễ chịu, rõ ràng nàng mới là ân nhân cứu mạng của hẩn nhưng hiện tại lại chẳng thể nói vậy được.

Quả nhiên Lý mẫu vừa nghe Lý Tử Du nói như thế, thái độ liền thay đổi một trăm tám mươi độ, lập tức ân cần đưa người này vào phòng. Tất nhiên là không phải phòng của cô nương nhà mình, tuy là ân nhân cứu mạng nhưng nam nữ vẫn cần phải ở phòng khác nhau.

Cứ như vậy, người này ở lại trong nhà của Lý Tử Du để dưỡng thương. Hơn nữa lại được Lý Tử Du tìm thảo dược để điều dưỡng thân thể nên hẩn khôi phục rất nhanh.

Vào buổi tối, Lý mẫu canh giữ cô nương nhà mình ở trong phòng, bà nói: “Cô nương, tuy rằng hẩn là ân nhân cứu mạng nhưng cô nương không cần quan tâm quá, nếu bị người khác biết, danh tiết của cô sẽ bị hao tổn. Về sau cô nương còn phải hồi kinh nữa mà.”

“Ta biết rồi Lý mẫu à.” Ai, Lý mẫu luôn muốn để nàng trở lại kinh thành nhưng Lý Tử Du lại nghĩ cho dù có hồi kinh đi nữa, nàng cũng không muốn trở về cái nhà kia. Phụ mẫu nàng đều đem mọi chuyện kể cho nàng nghe, nếu trở về cái nhà vô tình đó nàng sẽ sống tốt được sao? Nhưng nếu không về chẳng phải tiện nghi cho những người đó quá sao?

Nàng cố gắng học tập từ sư phụ nhiều như thế chính là để đòi lại công đạo cho phụ mẫu. Đồ cưới của nương cũng không thể rơi vào tay những kẻ đó được, cho dù có cho chó cũng không cho bọn họ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gầy quá, gầy quá, mau mau vỗ béo thôi

Này tài năng văn học vừa nảy mầm

7. Chương 7

“Cô nương, nô tỳ biết ngài không muốn về lại cái nhà kia, nhưng mà cô nương đang ngày một lớn lên, chẳng lẽ cô thật sự nghĩ mình sẽ ở lại nông thôn sao? Nếu lão thái gia ở dưới cửu tuyền biết được, người chắc chắn sẽ không yên tâm đâu.”

Lý mẫu nói lão thái gia là ý chỉ ngoại tổ phụ của Lý Tử Du, Trần lão tướng quân. Ông rất thương Lý Tử Du nhưng bảy năm trước, toàn gia của ngoại tổ phụ lại bị Hoàng thượng xử trảm cũng vì ông nắm binh quyền trong tay, bị kẻ gian vu cáo. Lý Tử Du luôn nghĩ rằng lão hoàng đế kia khẳng định là muốn đổi phò với ngoại tổ phụ nàng từ lâu. Bây giờ được kẻ khác đúng lúc ột cái lí do, y ngại gì không dùng chứ.

Tình người ấm lạnh, cả nhà ngoại tổ phụ nàng từ thiên đường rớt xuống địa ngục thế mà đám người nhà tổ mẫu lại buộc phụ thân hưu mẫu thân nàng vì sợ làm liên lụy đến gia đình bọn họ. Trước kia các bá mẫu, thắm thắm đều ra vẻ đối xử tốt với mẫu thân nàng nhưng trong ánh mắt lại đầy sự khinh thường. Phụ thân nàng đứng hàng đệ tam, do tổ mẫu sinh ra nhưng cũng vì khi sinh phụ thân nàng thì bà gặp khó sinh nên tổ mẫu đối với phụ thân vẫn không phải thật thích. Hơn nữa, chuyện thành thân của phụ mẫu nàng là do một mình tổ phụ đã mất quyết định nên tổ mẫu vẫn luôn không vừa mắt mẫu thân. Từ khi gả sang Lý phủ, mẫu thân cũng chỉ sinh được một nữ nhi là nàng, tổ mẫu muốn phụ thân nàng nạp thiếp lại bị phụ thân cự tuyệt. Chính vì thế tổ mẫu mới càng ngày càng không thích phụ mẫu nàng, đối với cháu gái ruột là nàng đây cũng không xem là gì cả.

Bởi vậy khi ấy có sẵn lý do như thế tội gì mà đám người đó không nhanh chóng đuổi mẫu thân nàng đi chứ. Chính là phụ thân nàng lại một lần nữa khiến cho Tử Du thêm kính nể. Phụ thân sống chết không chịu hưu thê vì thế mà khiến cho tổ mẫu giận giữ, tuyên bố nếu người không chịu hưu thê liền bị trục xuất khỏi gia môn. Phụ thân cứ thế thật sự mang theo mẫu thân cùng nàng, còn có Lý mẫu rời khỏi cái gia tộc phồn hoa kia.

Nhưng mẫu thân nàng vì buồn thương gia sự, bị tổ mẫu làm ầm ĩ ép buộc sinh nam tử nhưng lại không thể hoài thai như mong muốn, nay còn phải chuyển đến nơi sơn thôn nên thân thể dần trở nên yếu ớt, không tốt lên được. Chỉ sau hai, ba năm người liền hương tiêu ngọc vẫn.

Sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân nàng luôn buồn bực không vui. Qua hai năm người cũng ly khai nhân thế, chỉ còn lại Lý Tử Du và Lý mẫu nương tựa lẫn nhau.

“Cô nương vốn nên có được cẩm y ngọc thực nhưng hiện tại lại thành ra như thế, nô tỳ nhìn đến đau lòng. Bản thân nô tỳ không có bản lĩnh gì cả lại còn khiến cô phải lo lắng nuôi sống nô tỳ. Nô tỳ về sau xuống dưới cửu tuyền làm còn mặt mũi nào gặp lại Tam lão gia cùng phu nhân đây?”

“Lý mẫu đừng nói như thế nữa. Thật ra ta cảm thấy như thế này cũng rất ổn mà. Nếu ta thật sự trở về có khi bọn họ còn cho rằng ta muốn tranh giành gia sản của bọn họ nữa kia. Người cũng đã chăm sóc ta rất nhiều mà. Hai người chúng ta sống như thế này cũng rất tốt nha.” Người thân gần gũi nhất trên đời này của nàng cũng chỉ còn lại Lý mẫu mà thôi. Nàng có thể tốt với ai ngoài bà nữa đây?

Lý mẫu nói: “Cô nương là nữ hài tử, bọn họ sẽ không nghĩ vậy đâu, chỉ cần cô nương về sau có nơi chốn tốt, nô tỳ cái gì cũng đều yên tâm.”

“Lý mẫu à, người cảm thấy người như tổ mẫu ta sẽ tìm cho ta một nơi chốn tốt sao?” Lý Tử Du hỏi.

Tổ mẫu Lý gia Kim thị là người luôn đặt lợi ích lên trên hết. Chỉ cần có lợi cho Lý gia, dù cho có là con trai, là tôn tử thì đều có thể dùng đám hỏa để đạt được mưu đồ, cháu gái thì lại càng không cần phải nói. Huống chi Lý Tử Du còn là kẻ không được yêu thích ở Lý gia. Trở về rồi chẳng phải nàng sẽ trở thành thịt nằm trên thớt sao? Lý Tử Du tuyệt đối sẽ không để mình rơi vào tình cảnh đó. Nàng nhất định phải nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Lý mẫu trầm mặc, Thái phu nhân quả thật là một người như thế. Năm đó nếu không phải gia thế của Tam phu nhân hiển hách thì bà ta tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Tam phu nhân gả vào Lý gia bởi vì hôn sự này không phải do bà ta làm chủ. Sau đó còn bắt Tam lão gia hưu thê, có thể thấy được bà ta là người không để ý đến tình cảm. Nếu cô nương trở về đó, thật sự sẽ có kết quả tốt sao? Nhưng nếu không đi, năm nay cô nương cũng đã mười hai tuổi rồi, thêm vài năm nữa chẳng lẽ thật sự muốn kết duyên với một tên tiểu tử

nông thôn sao? Người như vậy làm sao xứng với dung mạo của cô nương chứ? Đáng tiếc gia đình bên ngoại của cô nương đã không còn ai, nếu không có thể về bên đó.

Cô nương của bà sao lại mệnh khổ như vậy chứ? Người giỏi giang lại hiếu thuận như nàng, ngay cả với một hạ nhân như bà cũng đối xử như người thân, vì sao lại không có kết quả tốt?

Lý mẫu càng nghĩ càng thương tâm, cảm thấy lão thiên gia thật không công bằng. Cô nương tuổi còn nhỏ như thế lại phải sống ở nơi này, nếu không phải bà liên lụy nàng thì nàng cũng không cần phải vất vả đến thế. Mỗi ngày làm cho chính mình chẳng khác gì than đen. Rõ ràng nàng là một thiên kim tiểu thư nũng nịu lại không thể không che giấu bản thân mình.

8. Chương 8

“Xe đến núi ắt có đường đi thôi, không cần lo lắng, trời sẽ không tuyệt đường người, chúng ta nhất định có cơ hội sống tốt mà.” Cho dù có phải về kinh, Lý Tử Du cũng sẽ chính nàng nắm giữ vận mệnh của nàng! Cùng lắm thì giả chết, nàng cũng không nghĩ thật sự chết đi. Sự phụ nói, người chỉ cần còn sống thì còn có hi vọng, nếu chết rồi thì cũng chẳng thể thay đổi được chuyện gì cả.

“Ngày mai, người hãy chú ý người kia một chút.” Lý Tử Du phân phó.

“Nô tỳ hiểu được.” Cô nương chắc không muốn cho người khác phát hiện bộ mặt chân thật của mình. Cô nương lớn lên tốt như thế vạn nhất người kia nổi lên ác ý thì rất nguy hiểm. Lý mẫu vừa hi vọng vừa lo lắng người của Viên hầu phủ tìm đến. Tâm lý bà thật sự rất mâu thuẫn. Vẫn là tối nay liền tìm đến đây đi, ít nhất cô nương sống yên ổn vài năm.

Còn Lý Tử Du cảm thấy người kia thân phận thật không đơn giản, không muốn cùng hắn tiếp xúc nhiều nên mới để Lý mẫu chiếu cố cho hắn. Nàng đâu biết rằng Lý mẫu lại muốn nhiều như vậy.

Chỉ là giờ để người này ở trong nhà nàng chẳng thể rửa mặt được. Liệu người này có định ở đây dài dài không chứ? Lý Tử Du lo lắng nghĩ. Ai mà chẳng thích chưng diện a, nàng không muốn để cho da nàng bị hư tổn đâu.

Vì thế nàng chỉ còn cách mau chóng chữa thương cho người đó rồi khiến hắn yên tâm mà đi, không đem phiền toái đến cho nàng nữa.

Một đêm không mộng寐. Ngày hôm sau khi Lý Tử Du rời giường thì Lý mẫu đã chuẩn bị bữa sáng rồi. Nàng vào nhìn tình trạng của người kia một chút, phát hiện người kia đã sớm tỉnh rồi chỉ có điều không biết đang suy nghĩ điều gì. Người này lớn lên thật đẹp, làm cho người ta thưởng tâm duyệt mục* nha, bất quá thứ gì càng đẹp thì độc tính lại càng cao. Lý Tử Du trực tiếp nói: “Cảm giác hôm nay thế nào?” Tốt nhất là người nhanh rút đi.

(*thưởng tâm duyệt mục: đáng được thưởng thức, cảm thấy vui lòng đẹp mắt)

“Rất ổn.”

“Vậy nhanh viết giấy vay nợ đi.” Lý Tử Du nói.

Phải khiến cho hắn nghĩ rằng nàng tham tài, thả lỏng cảnh giác, khỏi nghi thần nghi quỷ.

“Cũng tốt, đem giấy bút lại đây.” Người kia nói.

Nhìn Lý Tử Du quả nhiên lấy giấy bút ra, người nọ nói tiếp: “Thật không ngờ ở nông thôn này lại có nữ nhân biết viết chữ.”

Hoài nghi thì cứ hoài nghi đi, dù sao thì người cũng nghi ngờ từ sớm rồi, Lý Tử Du đáp: “Đúng thế đấy, nhanh viết đi, đừng dài dòng nữa.”

Đến lúc này mới thôi, Lý Tử Du không biết người này tên gì mà nàng cũng không nghĩ sẽ hỏi. Càng hỏi lại càng nguy hiểm. Thôi thì coi như cứu một kẻ xa lạ vậy thôi.

“Người không sợ khi ta khỏe lại sẽ giết người diệt khẩu sao?” Người kia hỏi.

“Lúc trước sợ, giờ thì không sợ nữa.” Hấn nói ra như vậy thì không giết nàng đâu.

“Người thật sự thông minh. Dù sao người đã cứu ta một mạng mà ta lại không phải ác nhân.” Hấn cầm lấy bút xoát xoát vài cái liền hoàn thành giấy vay nợ. Tử Du lại muốn hấn in dấu tay rồi mới thu lại giấy vay nợ, nói với người kia: “Điểm tâm đã làm xong, lát nữa Lý mẫu sẽ đem đến cho người ăn. Miệng vết thương của người không thể ăn những thức ăn có chất kích thích nên tất cả đều là món ăn nhẹ thôi.”

“Người đi đâu?” Thấy Lý Tử Du mang túi trên lưng, hấn hỏi.

“Miệng vết thương của người cần đắp thảo dược, ta lên núi hái một ít. Yên tâm đi, ta sẽ không đi mất báo. Hơn nữa ta cũng đâu biết người là ai mà mất báo chứ. Quan phủ lại cách nơi này mấy ngày đường. Lý mẫu lại còn ở đây.”

Người nợ không hỏi cười khổ trong lòng. Ta khi nào nói sợ người mất báo chứ? Tiểu nha đầu này lại đem bụng ta suy bụng người như thế. Chẳng lẽ là do ban đầu hấn nói diệt khẩu khiến nàng bị dọa sợ rồi?

Lý Tử Du đi đến con sông nhỏ, muốn tẩy hết những thứ trên mặt đi nhưng lại nhần nhịn. Vẫn là nên quên đi, việc nhỏ không chịu được thì việc lớn sẽ loạn mất, hi vọng hấn không ở lâu dài. Lại nghĩ đến những gì bà vú nói với mình, trong lòng nàng có chút phiền chán. Nữ nhân trưởng thành có gì hay chứ? Lý mẫu hi vọng mình gả cho người có gia cảnh tốt nhất nhưng chắc gì đã là loại người tốt? Nàng cho rằng chỉ cần mình cảm thấy thoải mái là tốt rồi. Trên đời này những người như phụ mẫu nàng còn lại có mấy ai? Hơn nữa hai người lại sớm qua đời.

Chẳng lẽ sống như lão thái thái ở kinh thành kia mới gọi là tốt sao? Không nói đến chuyện nhị bá phụ không phải bà ta sinh, trong phủ hiện tại vẫn còn lại vào lão di thái thái (vợ nhỏ) đấy. Bà ta chẳng phải không thể giết hết toàn bộ sao? Còn phải nuôi sống đám tình địch đó sao?

“Chỉ cần không phải đại lâu* thì tốt rồi” Lý Tử Du trầm nghĩ

(* nhà lớn, nhà giàu có)

Đồ cưới của mẫu thân có được là do người là nữ nhi được gả ni, cũng không bị liên lụy, nhưng là Lý Tử Du nghĩ đến những khổ ước nhà đất mà mẫu thân để lại ình kia, nếu hồi kinh, nàng có thể thu hồi lại được sao?

Không, nhất định phải trở về, đó là những gì mẫu thân để lại, nhất định nangfphair lấy lại! Tính cách của Lý Tử Du chính là cố chấp, quật cường. Nếu đã nhận định phải làm được chuyện gì thì nhất định phải hoàn thành nó. Nhanh lên đi, vị tổ mẫu kia sao có thể để ột người có giá trị lợi dụng như nàng lưu lạc bên ngoài chứ? Nàng cũng không tin bà ta lại buông tha cho cửa hồi môn của mẫu thân nàng.

9. Chương 9

“Vậy là ổn rồi, chỉ cần đổi thêm một lần được nữa, chờ ta cắt chỉ xong thì người có thể đi.” Lý Tử Du nói với người kia.

“Sao cô nương lại biết dùng cách đó để khâu miệng vết thương?” Nam nhân này tuy không thấy phía sau lưng mình nhưng hấn cũng có thể cảm giác được vết thương này là dùng chỉ để khâu. Hấn chưa từng thấy thủ pháp này bao giờ nhưng quả thật là miệng vết thương đã nhanh khép lại hơn.

Tiểu cô nương này thấy hấn để nửa thân trần mà mặt một chút cũng không đỏ, chẳng lẽ nha đầu nào ở nông thôn này đều không biết thẹn thùng hay sao? Nhưng là cô nương này rõ ràng là có bà vú. Nếu thật sự nàng là một nha đầu sống ở nông thôn thì không có khả năng thuê bà vú như thế. Mấy ngày nay nhờ bà vú kia mà hấn cũng biết được một số chuyện. Hấn biết cha mẹ cô nương này đã không còn trên thế gian hơn nữa còn là từ nơi khác chuyển đến. Hai người này rõ ràng là nói chuyện bằng khẩu âm kinh thành. Như vậy thì các nàng trước đây là nhân sĩ kinh thành sao? Hấn cũng là người kinh thành, lúc trở về có nên điều tra một chút?

Hấn lắc lắc đầu, cũng chẳng phải người quan trọng gì, điều tra được thì cũng để làm gì chứ?

“Ta không hỏi chuyện của người thì người cũng đừng hỏi chuyện của ta. Mọi người bình an vô sự là tốt rồi. Đừng quên người còn nợ tiền của ta đấy, nhớ sau khi trở về thì trả lại cho ta.”

Về phần người như thế nào, Lý Tử Du ta không quan tâm, dù sao đó cũng chỉ là cái cố.

Nha đầu kia mỗi lần nói chuyện đều khiến hắn nghẹn họng. Cẩn thận sau này không gả đi được đấy!

“Cô nương cắt chỉ cho ta đi.” Người nọ nói.

“Chờ bà vú đi ra ngoài rồi nói sau.” Nếu Lý mẫu mà thấy nàng cùng với một nam nhân nửa thân trên không mặc quần áo ở chung một chỗ thì chẳng phải sẽ sợ hãi lắm sao? Nhưng mà muốn cắt chỉ tất nhiên phải cởi quần áo.

“Được rồi. Hiện tại có thể bắt đầu.” Đợi cho nhũ mẫu ra ngoài Lý Tử Du mới nói. Đây là lần đầu tiên nàng cắt chỉ ột người sống hơn nữa lại không có thuốc tê. “Sẽ có điểm đau, người cố chịu đựng một chút.”

Điểm đau ấy có tính là gì chứ? Hắn bị chém một đao thật sâu còn liều mạng chạy một quãng đường xa như vậy, cuối cùng mới bất tỉnh không biết gì. Chỉ có điều cô nương này sao một chút cũng không thẹn thùng? Hay là mị lực của hắn giảm sút rồi? Hắn tuy không phải hoa hoa công tử nhưng cũng là nam nhân đẹp mắt, có nhiều nữ tử mến mộ nha. Chẳng lẽ tại cái nơi nông thôn như thế này lại bị một tiểu nha đầu bỏ qua?

Đang suy nghĩ đột nhiên sau lưng đau nhói nhưng hắn vẫn nhịn xuống. Lý Tử Du nói: “Cứ suy nghĩ nhiều một chút sẽ không có cảm giác đau.”

Suy nghĩ gì đó ư? Chẳng có cái gì tốt để suy nghĩ cả. “Không sao, ta nhẫn được.”

Là chính người nói đấy! Lý Tử Du cũng không nhắc lại nữa. Lần đầu tiên cắt chỉ cho người sống, Lý Tử Du nhìn người này nhẫn đến độ trên lưng đều đầm mồ hôi, biết hắn nhất định rất đau khiến trán nàng cũng mạo hân*. Trong lòng thầm kêu không xong, nàng cùng sư phụ thí nghiệm thật nhiều lần rồi nên chuyện này tuyệt đối có thể ổn thỏa, chỉ có điều trên người nàng...

(*: đổ mồ hôi)

Mà cái người đang ẩn nhẫn chịu đau lúc này lại ngửi thấy mùi hoa mai, thật nhẹ, nếu không cẩn thận chú ý hắn sẽ không thể ngửi thấy được. Nhưng hương thơm ấy quả thực có tồn tại, không giống mùi son phấn, cũng không giống mùi hoa, dường như là ở phía sau hắn. Hắn đang muốn cẩn thận xem xét thì đột nhiên người phía sau lại nói: “Tốt rồi! Người nằm đi, ta đi ra ngoài tẩy rửa.”

Mùi hương không còn nữa khiến người nọ có chút tiếc nuối. Mà Lý Tử Du lúc này chính là nhanh chóng lau mồ hôi trên người. Nàng khi đổ mồ hôi luôn luôn phẳng phất có một mùi hương bí ẩn như có như không. Trừ phụ mẫu của nàng thì cũng chỉ có sư phụ cùng nhũ mẫu biết được điều này. Sư phụ từng nói với nàng: “Nếu con theo ta đến nơi ta sống chắc chắn sẽ là cực phẩm. Ở chỗ chúng ta mọi người đều cả ngày bôi nước hoa, làm sao có mùi tự nhiên như con chứ. Trước kia ta nghe nói có Hương phi còn cảm thấy người khác nói bừa, hiện tại thấy con như thế, ta cuối cùng cũng tin. Hơn nữa con như thế cũng an toàn, nếu như không đổ mồ hôi thì cùng người bình thường cũng chẳng khác gì, người khác không thể phát giác được. Phải biết rằng mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi. Một cô nương như con sau này cũng sẽ trở lại thành một thiên kim tiểu thư sao có thể dễ dàng đổ mồ hôi được.”

(Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi: Câu này trong “Luận vận mệnh của Lý Khang thời tam quốc. Chữ “tú” để ám chỉ một cá thể có bề ngoài nổi trội trong một quần thể, chữ “tồi” là bề gãy tiêu diệt hết. Ý nói cây cao to trong rừng thường là cây đón gió trước tiên, người xuất chúng thường hay bị đổ kị)

Lời sư phó nói còn rõ ràng bên tai, chỉ là nàng không ngờ chính mình lại xuất mồ hôi, hơn nữa còn trước mặt một người ngoài, không biết hắn có cảm thấy gì không. Lý Tử Du nhìn hình bóng mình trong gương, tất cả đều không có sơ hở gì. Gương đồng này là phụ thân đưa ầu thân, nay cảnh còn người mất.

Nàng buông gương đồng xuống, một lần nữa bước vào phòng nói với người kia: “Thương thể của người đã ổn cả rồi, ngày kia người có thể đi nhưng nhớ đem tiền đưa lại đây cho ta.”

Người nọ nhìn chằm chằm Lý Tử Du không nói lời nào. Ánh mắt hắn thật vô lễ nhưng Lý Tử Du cũng không sợ, càng chột dạ lại càng dễ khiến người khác hoài nghi.

“Ừ, đã biết.” Chẳng qua tiểu cô nương này còn có rất nhiều bí mật, hắn có nên tìm hiểu đến cùng không?

Ngày hôm sau, Lý Tử Du nói nhũ mẫu chuẩn bị một ít lương khô, đã làm chuyện tốt thì làm cho trót, đã đưa phạt thì nên đưa đến tây thiên.

“Vị công tử này, đây cũng không có thứ gì tốt cả, để chậm trễ ngài rồi.” Lý mẫu cầm thứ gì đó trong tay, ngưỡng ngừng nói. Nhìn công tử này bộ dạng khí thế ngời ngời, nhất định là công tử thế gia.

“Lý mẫu nói đùa rồi, là ta đã làm phiền mới đúng.”

“Không phiền, không phiền, ngài đã cứu cô nương chúng tôi, nô tì còn chưa dập đầu tạ ơn ngài nữa.” Nói xong bà liền muốn quỳ xuống dập đầu.

“Lý mẫu không cần như thế, mau mau đứng lên.” Người nọ nói. “Nếu cần ta giúp gì xin đừng khách khí.”

Lý mẫu nghe thế liền nghĩ đến chuyện cô nương hồi kinh, chỉ là lời nói đến miệng cũng chẳng thể thốt ra. “Không có chuyện gì, không có chuyện gì cả đâu, chỉ là xin công tử có thể quên chuyện đã cùng chúng tôi gặp gỡ hay không?” Lý mẫu thử nói dò. Dù sao một đại nam nhân cùng sinh hoạt chung một thời gian với cô nương nhà mình, dù là có một nhũ mẫu như bà ở chung nhưng để cho người khác biết thì vẫn ảnh hưởng đến danh tiết của cô nương.

“Lý mẫu yên tâm, việc này ta tuyệt đối sẽ không nói cho người ngoài biết.”

“Vậy công tử hãy tạm nghỉ đi, để nô tì chuẩn bị cơm trưa.”

“Phải rồi, cô nương của bà đâu?” Công tử nọ hỏi.

“Cô nương lên núi rồi.” Lý mẫu trả lời.

“Cô nương của bà thường xuyên lên núi làm sao?”

“Đúng vậy, cô nương phải thường vào núi tìm chút thức ăn. Đều do nô tì vô dụng khiến cô nương chịu khổ như vậy.” Lý mẫu nói ra những lời này cảm thấy không có gì không thích hợp nhưng người trước mặt lại cảm thấy khó hiểu như thế nào mà nô tì lại có thể để chủ tử đi kiếm ăn nuôi sống mình như thế. “Cô nương chúng tôi đặc biệt rất có khả năng, vài năm nay đều nhờ cô nương lo liệu mà chúng tôi mới có thể ăn no, nếu chỉ có một mình nô tì khẳng định là không thể sống.”

“Vậy sao? Cô nương của bà nhìn tuổi cũng không lớn lắm nhưng xem ra năng lực không nhỏ.”

Nghe người khác khen ngợi cô nương của mình như thế Lý mẫu thật vui vẻ, mắt cười đến nỗi dính thành một đường. “Cô nương hiểu biết rất nhiều thứ, người lại lương thiện, lớn lên xinh đẹp, đối với nô tì như ta lại rất tốt. Trên đời này không có người tốt như cô nương của ta đâu.”

Xinh đẹp? Hẳn nhớ đến gương mặt than đen kia, ánh mắt không khỏi mị lên.

“Cô nương của bà lớn lên thật đen đi.”

“Ai nói vậy chứ? Cô nương sao có thể đen được? Đó là cố ý thôi.” Lý mẫu đột nhiên ý thức được mình đã nói sai liền nói thêm: “Haizz, chính là điểm này có chút không tốt. Đúng là có chút đen.”

Câu nói của bà chính là giấu đầu hở đuôi, trước sau không đồng nhất, chỉ là người nọ vẫn bất động thanh sắc nói: “Đúng thế, người chỉ cần thiện tâm, bộ dạng đen một chút cũng không có vấn đề gì, có người lớn lên thật trắng trẻo nhưng là tâm cũng chỉ là đen.”

“Đúng, đúng, đúng, chính là ý này. Kìa để nô tì đi làm cơm trưa cho ngài.” Không thể cùng công tử này nói thêm gì nữa, sợ không cẩn thận lại nói ra gì đó. Khó trách cô nương nói vị công tử này là người giả dối, trước kia bà còn không tin, hiện tại xem ra là thật. Không thể cùng hắn nói chuyện nữa, vừa mới nói đã để lộ rất nhiều rồi. Không biết hắn có nghe được không a. Thật sự xong rồi, xong rồi, bà sẽ không hại cô nương chứ?

Bà biết cô nương nhà mình so với người khác đẹp hơn nên mới cố ý đem mình biến đen. Hơn nữa lại dùng mảnh vải che lại trán son chính là không hi vọng vì dung mạo như thế mà gặp phải phiền toái, dù sao các nàng cũng chỉ là nữ tử yếu đuối. Cùng ở chung với vị công tử này một khoảng thời gian, bà thấy hẳn không hẳn là người xấu, nhưng là cũng phải đề phòng.

10. Chương 10

Lý Tử Du tìm thấy một con thỏ bị mắc bẫy, lại hái thêm một ít rau dại cùng sơn cô. Như vậy buổi tối có thể ăn sơn cô với thịt thỏ. Hiện tại có thể kiếm ăn được trong núi, đợi đến mùa đông sẽ phải tới trấn trên mua thật nhiều cải trắng cùng một ít hoa quả khô.

Cũng may là trong khoảng thời gian một, hai năm khi phụ thân vẫn còn sống, người tuy rằng thương tâm nhưng mấy thứ này đều chuẩn bị tốt cả. Đáng tiếc phụ thân là kẻ si tình cuối cùng vẫn là đi theo mẫu thân. Bây giờ hai người được an táng ở núi Vân Chi từ nay về sau không hỏi chuyện nhân gian thế sự nữa.

“A!!!!!!!!!!!!” Lý Tử Du hô lớn khiến cho chim chóc trong rừng bay tán loạn cả lên.

“Ha ha ha!” Nàng phá lên cười, như vậy mới tốt chứ, chẳng trách sư phụ nói nếu lớn tiếng la lên thì có thể giải tỏa cảm xúc của mình, khiến cho cả người mình nhẹ nhàng hơn.

Chỉ là những thứ trên mặt thật khiến người ta khó chịu. Khi người kia chưa đến thì nàng buổi tối đều phải tẩy rửa nhưng là hiện tại vì tránh cho người ta phát hiện nàng đành phải để yên như thế. Lý Tử Du nghĩ nhân cơ hội đang ở rừng bây giờ đem mặt tẩy hết đi, cứ để thoải mái một lúc đã.

Dù sao trong rừng này cũng không có người khác, trừ phi gặp thêm một tên bị thương nặng nữa, nhưng mà tỉ lệ chắc là bằng không đi.

Nói làm liền làm, Lý Tử Du ngay lập tức chạy đến bên suối, nhìn bốn phía không có ai mới mau chóng rửa mặt sạch sẽ.

“Cuối cùng cũng thoải mái rồi!” Lý Tử Du nhìn bóng mình trên mặt nước không khỏi nở nụ cười. Sư phụ nói tuổi trẻ thật tốt, còn trẻ thì da cũng đẹp. Haha, ngẫm lại sư phụ không thể có da mặt bóng loáng, nàng thầm nghĩ: sư phụ a, ghen tỵ cũng chẳng có cách nào khác, đây là tuổi trẻ tư bản nha.

Còn nữa, sư phụ có nói đến ghen di truyền, phụ thân cùng mẫu thân của nàng cũng đều lớn lên thật tốt. Lý Tử Du chưa từng so sánh với người khác nhưng bất quá sư phụ cùng Lý mẫu cũng khoe bộ dạng đẹp mắt của nàng, nàng liền tự nhận mình lớn lên thật xinh đẹp.

“Tử Du a, dù con không phải bộ dạng thật xinh đẹp những vẫn rất ưa nhìn, về sau sư phụ ta thật lo lắng đấy. Ở lại đây cũng không phải là chuyện tốt, nếu con có gia tộc bảo vệ thì vẫn là nên đi thôi. Dù sao thì ở cổ đại gia tộc vẫn rất trọng yếu. Hơn nữa ta cho rằng đồ đệ của ta có ở trong gia tộc cũng sẽ không chịu thiệt đâu.”

Đây cũng là nguyên nhân đầu tiên Lý Tử Du có ý nghĩ hồi kinh. Ở trong lòng nàng, sư phụ có một vị trí rất quan trọng.

Có một lần, nàng bị bệnh đến nỗi muốn chết đi, chính sư phụ khi ấy đã cứu nàng. Từ đó sư phụ cũng giống như cha mẹ đã trở thành người quan trọng với nàng. Nguyên vọng của sư phụ cho tới bây giờ chính là trở về cho nên dù cho có thương tâm khi sư phụ ra đi nhưng nàng càng vui hơn khi sư phụ có thể thực hiện mong muốn của mình.

11. Chương 11

Đột nhiên có tiếng động như là nhánh cây bị dẫm gãy, Lý Tử Du khản trương đứng lên. Sẽ không xui như vậy đi, lại có người sao? Nàng nhanh chóng lấy tay áo che mặt, xem xét bốn phía. Cách đó không xa có con sóc linh động lén nhảy lên cây. “Thì ra là nó a.” Lý Tử Du không khỏi thở dài nhẹ nhõm. Xem ra vẫn là nên đem mặt biến đen lại, kiên trì thêm một ngày nữa thôi. Chờ người kia đi rồi, nàng về sau đều có thể tùy ý.

Vì thế khuôn mặt vừa mới rửa sạch của Lý Tử Du một lần nữa lại biến thành mặt than đen. Nàng đeo túi lên vai, chuẩn bị trở về. Nhìn quanh bốn phía xác định không có ai, nàng mới yên tâm ly khai. Nhưng nàng lại quên không nhìn trên cây xem có người ở đó hay không.

“Lý mẫu, ta về rồi!” Lý Tử Du vô cùng cao hứng đem con thỏ vào nhà.

“Cô nương đã trở lại! Mau mau tẩy sạch rồi ăn cơm”

“Ôi, người lái nhải quá nha” Lý Tử Du thấp giọng hỏi Lý mẫu: “Người kia cứ luôn ở trong phòng vậy sao?” Không phải Lý Tử Du đa nghi mà là lo lắng. Tiếng nhánh cây vang kia nghĩ thế nào cũng thấy thật quái dị.

“Vẫn ở đây thôi.” Đang nói chuyện thì người kia trong phòng đi ra, nhìn thấy hai người thì gật gật đầu, nói: “Đa tạ hai vị trong khoảng thời gian này chiếu cố ta, buổi chiều hôm nay ta phải rời khỏi đây rồi.”

“Vậy không tiện.” Chỉ cần đem tiền đưa lại đây là được.

Lý mẫu còn muốn nói vài câu khách khí nhưng lại bị Lý Tử Du ngăn cản. Người này thân phận không đơn giản, về sau vĩnh viễn không thấy mới tốt.

Ba người ăn cùng nhau ăn bữa cơm từ biệt. Khi Lý mẫu đi rửa chén, người nọ nói với Lý Tử Du: “Tiền của người qua hai ngày nữa ta sẽ sai người đem đến. Sẽ không thất tín.”

Lý Tử Du gật đầu nói: “Ta đây sẽ chờ”

Công tử kia cơm nước xong xuôi quả nhiên rời đi. Lý Tử Du nói với Lý mẫu: “Lý mẫu, dọn dẹp một chút đi, chúng ta cũng phải đi thôi.”

“Cô nương, chúng ta đi đâu chứ?” Lý mẫu tuy hoảng hốt nhưng lâu nay cô nương nói làm gì bà đều làm theo, liền chạy đi thu thập đồ đạc.

“Lý mẫu, người này khẳng định là nhân vật lớn, chúng ta không thể trêu vào. Vì an toàn sau này, chúng ta phải chuyển nhà thôi. Phụ thân và mẫu thân cũng sẽ hiểu cho quyết định của ta. Chúng ta nhanh chóng vào trấn ở lại”

Dù nhà có quan trọng thì cũng không thể không suy nghĩ cho an toàn của chính mình được. Phụ thân để lại cho nàng một ít bạc, đủ để cho nàng cũng Lý mẫu thuê phòng ở trấn trên. Hơn nữa, nếu như Lý Tử Du đoán không sai thì khoảng một, hai năm nữa thôi, Trấn Viễn hầu phủ khẳng định sẽ tìm tới được, nàng cũng sẽ không ở mãi ở đây.

Lý mẫu còn có chút lưu luyến không rời nhưng cô nương ở nơi nào thì bà ở nơi đó. Vì thế mà khi hắc y công tử kia ly khai không đến hai canh giờ hai người Lý Tử Du cũng rời khỏi tiểu viện đã sinh sống sáu, bảy năm qua.

“Chủ tử. Thuộc hạ đáng chết!”

“Như thế nào? Không tìm được nơi đó ư?” Người nói chuyện thật ôn hòa nhưng người đối diện lại cảm thấy có chút nơm nớp lo sợ.

“Tìm được nơi đó nhưng mà trong viện lại không có ai. Thuộc hạ đi vào chỉ phát hiện được cái này.” Thuộc hạ kia đem tờ giấy tìm được đưa qua. Chủ tử hần vừa thấy liền nhận ra giấy vay nợ, chẳng qua trên mặt giấy kia còn có một hàng chữ đẹp đẽ: Giúp người cũng là chuyện vui. Giấy vay nợ vật quý nguyên chủ, về sau không thiếu nợ nhau. Vĩnh viễn không gặp lại.

Một câu không thiếu nợ nhau, vĩnh viễn không gặp thật tốt làm sao! Thật là một nha đầu cẩn thận, giáo hoạt! Đều là do hần sơ ý, khiến nhánh cây phát ra tiếng vang. Có lẽ khi đó nàng đã hoài nghi nên mới phản ứng như thế. Người này đem giấy vay nợ cất đi. Bây giờ hần còn có chuyện trọng yếu phải làm, việc này cứ tạm gác lại đã.

“Chủ tử, để thuộc hạ đến vùng phụ cận tìm xem, bọn họ nhất định đi không xa.”

“Không cần, hồi kinh quan trọng hơn.”

Lại một năm trôi qua, Lý Tử Du cùng Lý mẫu từ sau khi xuống núi đã ở tại trấn nhỏ này. Lý Tử Du không thể lên núi lại được, cũng may Lý mẫu sớm dạy cho Lý Tử Du ít nữ công nên hai người hằng ngày thuê một ít bức tranh đem bán. Hàng xóm xung quanh cũng chỉ nghĩ hai người là hai mẹ con, bình thường đều ru rú trong nhà. Người ta thường nói quả phụ thường dính nhiều thị phi nhưng là Lý mẫu này rất béo lại chẳng xinh đẹp, căn bản là chẳng thể dính thị phi. Mà nữ nhi này lại đen thui thế kia, mọi người đều chê

cười, sau này có người rước hay không còn là một chuyện khác. Chẳng ai muốn dây vào nên cuộc sống hai người cũng thật bình thản.

“Lý mẫu, ta thấy người gần đây hình như có chút lo lắng, có phải có tâm sự hay không? Lý Tử Du hỏi.

“Cô nương, chẳng lẽ người vẫn muốn che giấu như thế sao? Người không biết những kẻ bên ngoài nói người như thế nào sao? Về sau người làm sao tìm được chồng đây?” Rõ ràng cô nương nhà mình cùng tiên nữ giống nhau, nhưng là hiện tại lại bị người ta nói thành quái dị. Còn nói cho dù có cho tiền cũng chẳng người nào muốn, chuyện này làm cho bà hận không thể khâu miệng lũ người đó lại.

“Lý mẫu không cần lo lắng đâu. Những lời nói như thế ta cũng không để trong lòng. Hay là người thấy ta phiền phức quá nên mới muốn tống tiền ta đi sớm phải không?” Lý Tử Du cười nói.

“Cô nương nói cái gì vậy chứ? Nô tỳ cả đời này cũng nguyện ý đi theo cô nương. Nô tỳ là vì người mà sốt ruột. Người hiện tại bên cạnh trưởng bối cũng chẳng còn ai. Cô nương lại đến tuổi có thể đính hôn rồi. Nô tỳ không sợ cô nương e lệ, nói những lời như thế này cũng là nghĩ cô nương tương lai có thể sống tốt hơn mà thôi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay tâm bị tổn thương, lòng không thoải mái. Người sống thật chẳng dễ dàng mà.

12. Chương 12

“Lý mẫu, chờ một thời gian nữa thôi thì người ở kinh thành sẽ tới rồi.” Lý Tử Du cười nói

“Cô nương, người thật sự quyết định vào kinh sao?” Lý mẫu hỏi

“Phải, nếu đã tránh không được thì phải đối mặt thôi. Hơn nữa cửa tiệm của mẫu thân ta đều ở kinh thành. Chủ tử ta đây cũng phải đi xem sao.”

“Chỉ là những người trong phủ làm sao có thể biết cô nương ở đây được chứ?”

“Ta đoán thôi.” Lý Tử Du nghĩ đến bà vú từng nói mình còn có một vài đường tỷ muội tuổi xấp xỉ mình. Đại đường tỷ Lý Tử Trân năm nay cũng có thể là mười sáu rồi, tổ mẫu đại nhân nhất định bắt đầu quan tâm hôn sự của cô nương ta. Dù sao thì đây cũng là cơ hội tốt để mượn đám hỏi mang lại lợi ích cho gia tộc. Đích nữ của quý phủ cũng chẳng nhiều lắm. Nhị tỷ Lý Tử Châu cùng tam tỷ Lý Tử Kỳ cũng rất nhanh sẽ đến tuổi thành thân. Chỉ là nhị tỷ thuộc chi thứ hai mà chi thứ hai nhị bá phụ lại là thứ xuất, không có quan hệ huyết thống với tổ mẫu đại nhân. Nói cách khác chỉ có một tam cô nương có thể cầu được một con cá lớn, tổ mẫu đại nhân sao lại cam tâm bỏ qua được. Mà nàng cùng tam cô nương Lý Tử Kỳ lại sinh cùng năm, còn là đích nữ không cha không mẹ, có lý nào tổ mẫu lại không dùng tới nàng chứ?

Cho nên tổ mẫu đại nhân có phải liều mạng cũng phải tìm được nàng. Bản thân nàng không có cha mẹ, so với Lý Tử Kỳ thì càng dễ dàng khống chế hơn một chút. Dù sao tam tỷ Lý Tử Kỳ vẫn còn có phụ mẫu, tuy đại bá mẫu ở bên nhà mẹ đẻ Tiết thị nhưng lại là phủ Tề quốc công, tổ mẫu đại nhân không dễ trêu vào. Như vậy người mà bà ta có thể khống chế chỉ có thể là Tứ cô nương nàng thôi!

Thời gian để tang phụ thân cũng hết rồi, bà ta không tìm nàng mới là lạ! Chỉ là chuyện này Lý Tử Du không muốn nói cho Lý mẫu biết. Nói ra chỉ khiến bà thêm phiền não thôi, cho nên mọi chuyện cứ để mình nàng giải quyết đi.

Tổ mẫu đại nhân à, bà muốn khống chế người khác thì cũng nên nếm thử tư vị bị người ta lợi dụng đi!

“Cô nương à, kỳ thật có một chuyện nô tỳ vẫn muốn nói cho người biết. Nhưng trước kia người cũng không nói đến chuyện về kinh nên nô tỳ không nói ra. Hơn nữa Tam lão gia có lẽ cũng cảm thấy cả đời này không trở về kinh nên không nói cho người nghe.”

“Chuyện gì?” Chỉ cần không phải giết người phóng hỏa thì Lý Tử Du đều chấp nhận được.

“Cô nương thật ra người đã có đính ước rồi.”

“Hả?” Chuyện này khiến Lý Tử Du không bình tĩnh được nha. Thì ra nàng đã có vị hôn phu ư? Như vậy tổ mẫu đại nhân liệu có chấp nhận nàng trở về hay không đây? Nếu vị hôn phu này có thân phận hiển hách, nhất định là bà ta càng vội vã đem nàng trở về. Nhưng là nếu địa vị suy tàn thì sao đây? Nói không chừng tổ mẫu đại nhân sẽ trực tiếp từ hôn sau đó lại tìm cho nàng một mối giàu sang, nhà cao cửa rộng. Việc này hẳn là có thể xảy ra. Nếu không sao năm đó lại buộc phụ thân nàng hưu mẫu thân nàng chứ?

“Là tam lão gia trước kia cùng Thượng Quan đại nhân quan hệ tốt lắm. Thượng Quan đại nhân là thám hoa mà Thượng Quan đại công tử chỉ cách cô nương vài ba tuổi nên lúc ấy liền định ước hôn nhân. Trên người cô nương còn có khối ngọc bội đính ước là tín vật đấy.”

Đó là khối ngọc bội long phượng a. Lý Tử Du hỏi: “Tổ mẫu đại nhân lúc ấy lại đồng ý vậy sao?” Tổ mẫu đại nhân không có lợi sẽ không làm, làm sao có thể tùy tiện đồng ý như vậy?

“Thượng Quan đại nhân cũng thuộc dòng dõi thư hương, mỗi một người đều có học vị tiến sĩ, Thái phu nhân sao lại không đồng ý chứ? Hơn nữa Thượng Quan đại công tử lúc nhỏ đã thông minh lanh lợi. Mọi người đều khẳng định sau này sẽ giành được chức Trạng Nguyên. Đại cô phu nhân của chúng ta năm đó cũng chính là gả cho Trạng Nguyên lang nha.”

Thượng Quan đại công tử? Lý Tử Du nhớ khi nàng còn nhỏ, mỗi lần phụ thân thấy Thượng Quan đại nhân đều ôm nàng qua đó, sau đó thấy một tiểu nam hài mập mạp cười tủm tỉm đưa đào bọc đường cho nàng ăn. Lúc đó phụ thân nhìn mà vui cười hơn hở. Tử Du không biết phụ thân cười cái gì, chỉ là cảm thấy viên đào bọc đường kia ăn ngon lắm.

Ngày bé ấn tượng tốt lắm, Thượng Quan Thanh này chắc cũng là người tốt đi.

Chỉ là lòng người hay thay đổi, Lý Tử Du quyết định trước nhìn kĩ hẵng nói. Nói không chừng người ta đã sớm khinh thường nàng chỉ là một đứa mồ côi.

13. Chương 13

Trong khi Lý tử Du cùng Lý mẫu đang chờ đợi thì kinh thành lại xảy ra đại sự. Lão hoàng đế băng hà, các hoàng tử tranh nhau ngôi vị hoàng đế người chết ta sống. Toàn bộ đều không có kết cục tốt. Cuối cùng vị hoàng tử nhỏ tuổi nhất được hoàng đế của lão hoàng đế đưa lên ngôi. Đương nhiên vị Hoàng thúc này trở thành Nhiếp chính vương, cho đến khi vị hoàng đế nhỏ tuổi kia lớn lên rồi đại hôn sẽ trả lại triều chính.

Chuyện này kéo dài một thời gian rồi mới dừng lại. Ở thị trấn nhỏ hẻo lánh này, khi Lý Tử Du biết thì hoàng đế đã thay đổi rồi. Lại một năm nữa trôi qua, xuân về hoa nở, Lý Tử Du đã mười bốn tuổi.

Một ngày, Lý Tử Du cùng Lý mẫu đang ở phòng thêu này nọ thì chợt nghe có tiếng gõ cửa. Lý mẫu buông đồ thêu trong tay rồi ra mở cửa. Trước cửa chỉ thấy một người mặc quần áo chỉnh tề vừa nhìn thoáng qua Lý mẫu liền lập tức kinh hãi, nói: “Thu Lan, đúng là người sao?”

Thu Lan là khuê danh của Lý mẫu, Lý mẫu ngày ngày nhắc cả người, người này là...

“Người là Đông Mai?”

“Đúng vậy, đúng vậy, cuối cùng cũng tìm được các người. Tứ cô nương có ở đây không? Chúng ta là đến đón Tứ cô nương hồi phủ.”

Đông Mai này trước kia cùng Lý mẫu ở cùng một chỗ, nhưng sau Đông mai được gả cho tôn tử của thị tì bên cạnh Thái phu nhân. Nước lên thì thuyền lên, Đông Mai trở thành một quân sự bên người lão thái thái, xét thân phận địa vị người như Lý mẫu đều không so được. Xem ra cô nương đoán thật chuẩn nha, Thái phu nhân đã tìm tới cửa rồi!

Bên ngoài có hai xe ngựa đang đợi, còn có hai nha đầu khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

“Đây là hai nha đầu Thái phu nhân cấp cho Tứ cô nương, một người là Họa Mi, một người là Hoàng Oanh. Sau này đều là Đại nha hoàn của Tứ cô nương. Đây là Tứ cô nương cùng Lý mẫu.”

Thái phu nhân thích đặt tên chim chóc ấy nha đầu hầu hạ bên người, xem ra hai nha đầu này đều là người của Thái phu nhân đây. Mọi người đều đến đây rồi, Lý mẫu không thể đuổi đi. Hơn nữa chẳng phải cô nương đoán được có người sẽ đến sao? Vì thế Lý mẫu liền dẫn ba người này đi gặp Tứ cô nương.

Nhưng khi Khưu mẫu (Đông Mai) thấy Tứ cô nương đen thui thì trong lòng liền khó chịu. Nhìn Tứ cô nương thế này mang về chắc cũng chẳng có lợi gì đâu, nếu Thái phu nhân cho rằng bà làm việc bất lợi thì có thể khiển trách bà không đây? Cho nên trên mặt bà ta liền tỏ vẻ không cung kính nữa, mà phía sau Họa Mi cùng Hoàng Oanh cũng có biểu tình như thế. Cả hai đều nghĩ Tứ cô nương lớn lên thật xấu, về sau làm sao có tiền đồ chứ? Các nàng thật sự không nên đến đây, rất mệt mỏi nha, sau khi trở về nhất định phải nghĩ cách để được điều đi thôi!

Biểu tình của ba người này Lý Tử Du đều nhìn thấy, quả nhiên là nô tài trông mặt mà bắt hình dong.

“Lý mẫu, cho các nàng đứng lên hết đi. Chỗ này đơn sơ, các người cũng đừng thấy phiền lòng.”

Cũng không cấp thưởng cho ba người, Khưu mẫu cùng Họa Mi, Hoàng Oanh trong lòng khinh bỉ, quả nhiên là từ nông thôn đến, nghèo kiết hủ lậu. Nhìn nơi này mà xem, làm sao sống tốt được chứ? Thái phu nhân cũng thật là, khiến cho nàng tự sinh tự diệt không phải tốt rồi sao? Làm sao lại muốn nàng ta trở về để mất mặt xấu hổ cơ chứ?

Tuy rằng trong lòng ba người khinh thường Lý Tử Du nhưng dấu sao Lý Tử Du cũng là cháu gái của Thái phu nhân, bọn họ không dám nói ra, chỉ là hành động đều biểu hiện hết ra rồi. Lý mẫu nhìn thấy liền khó chịu, không chấp nhận được, nô tài là nô tài, sao bọn họ có thể nhìn mặt như thế với chủ tử chứ?

“Lý mẫu, người mang bọn họ xuống trước đi, ta còn có việc ở đây.” Các người không muốn mở miệng, ta đây cũng không nói, dù sao cuối cùng các người cũng phải nói thôi.

Lý mẫu sau khi trở về liền nói: “Cô nương, chúng ta đừng đi. Cô nương chịu ủy khuất như thế, nô tỳ khó chịu.” Ở nông thôn này tuy ăn uống không tốt nhưng vẫn là sống rất tự do, thư thái.

“Lý mẫu không cần lo lắng. Lát nữa các nàng hỏi người cái gì người cứ ăn ngay nói thật. Đường đi còn rất xa, ta muốn nghỉ biện pháp ứng phó. Chờ hồi phủ rồi nói sau.”

Dù sao mình cùng các nàng lợi ích tương quan, đặc biệt là hai nha đầu kia, nghĩ nàng là chủ tử không có gì, hẳn là trong lòng rất oán giận.

“Ý cô nương là muốn cho các nàng ấy biết gương mặt thật của người sao?”

“Người cũng không cần chủ động nói cho bọn họ. Chờ bọn họ hỏi rồi người hãy nói. Ta nghĩ cũng chẳng lâu đâu, các nàng ấy cũng sẽ lấy lý do hầu hạ ta rửa mặt để xác định xem người nói thật hay giả.”

Lý mẫu quả nhiên bị Khưu mẫu kéo vào.

“Ta nói Thu Lan này, Tứ cô nương sao lại biến thành như vậy? Ta nhớ trước kia Tứ cô nương rất xinh đẹp a, hiện tại sao lại đen như vậy chứ? Làm sao gặp Thái phu nhân đây?”

14. Chương 14

Lý mẫu nghe Khưu mẫu chẳng có kỳ gì mà nói xấu cô nương nhà mình, hận không thể cho bà ta một cái tát, nhưng là muốn cô nương trở về thì dấu sao cũng phải có quan hệ tốt với Thái phu nhân, đặc tội với nô tài bên người bà ấy thì không được nên vội vã nói: “Đông Mai, Tứ cô nương cố ý làm như vậy thôi. Người biết đó, Tam lão gia cùng tam phu nhân đều đã mất, chúng ta chủ tử hai người chỉ là trẻ nhỏ với bà già, Tứ cô nương còn là một nữ hài tử, không thể không như vậy a.”

Tam lão gia cùng tam phu nhân tướng mạo đều đứng đầu. Như vậy thì Tứ cô nương nhất định không kém. Vậy là tốt rồi, bằng không nếu mình mang về một người quái dị thì Thái phu nhân hẳn sẽ lột da mình đi? Bất quá cũng phải tự mình nhìn mới được. Biết đâu hai người này muốn lợi dụng mình để hỏi kinh nên mới cố ý nói vậy. Nếu thế trở về Thái phu nhân nhất định lập tức đuổi họ đi, chính mình cũng sẽ bị liên lụy.

Cho nên nhất định phải đi nhìn xem Tứ cô nương kia rốt cuộc có đẹp hay không, mới quyết định có nên mang về.

Vì thế Khuê mẫu cùng Họa Mi, Hoàng Oanh ngầm nói gì đó với nhau. Thời điểm gặp Lý Tử Du liền cười nói: “Tứ cô nương, Thái phu nhân cho ngài hai nha đầu này cũng không biết ngài sai sử có hài lòng không, hay là ngài để cho bọn chúng hầu hạ ngài rửa mặt đi?”

Lý Tử Du cười nói: “Tổ mẫu dạy dỗ hạ nhân rất tốt, hai vị tỷ tỷ đây đều là nhất đẳng, ta làm sao dám làm phiền chứ.”

“Ai nha, Tứ cô nương nói lời này sao được, chúng tôi đâu sao cũng là hạ nhân. Hơn nữa các nàng ấy vốn là được cấp để hầu hạ Tứ cô nương ngài, có gì phiền đâu.”

Họa Mi cùng Hoàng Oanh cũng vội vàng thêm lời, Lý Tử Du nói: “Vậy được rồi, hai tỷ tỷ liền giúp ta rửa đi.”

Chờ các nàng đem Tứ cô nương rửa mặt xong rồi, lúc nàng cười nhẹ với bọn họ, Khuê mẹ trong lòng thở dài: Quả nhiên không hổ danh là nữ nhi của Tam lão gia cùng Tam phu nhân. Dung mạo này so với những cô nương ở quý phủ đều tốt hơn nhiều. Khó trách Thái phu nhân nhớ mãi không quên muốn tìm Tứ cô nương trở về.

Thanh Thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu súc*. Khuê mẫu cũng biết vài câu thi từ, thời trẻ cũng theo chủ tử học qua, đối với dung mạo của Tứ cô nương bà cảm thấy câu thơ vừa rồi không đủ để hình dung. Đặc biệt mi tâm kia được điểm thêm chấm son làm cho Tứ cô nương non nớt thêm vài phần quyến rũ. Hai mắt long lanh động lòng người. Màu da so với Quan âm bồ tát trong tay có Ngọc Tịnh bình còn trắng hơn, mà cái miệng nhỏ nhắn kia so với người tô son còn hồng nhuận hơn. Chuyển đi này thật đáng giá, Thái phu nhân sau khi trở về nhất định thưởng lớn ỳnh rồi.

(*Nước trong xuất phù dung, thiên nhiên là hoa văn trang sức. Ý chỉ đẹp tự nhiên)

Mà Họa Mi cùng Hoàng Oanh lúc đầu là khiếp sợ, sau lại hâm mộ cùng ghen tỵ. Nếu các nàng lớn lên cũng đẹp như vậy thì tốt rồi. Ông trời thật không công bằng, Tứ cô nương vốn là chủ tử vì sao còn lớn lên đẹp hơn mình chứ? Nếu mình có dung mạo của nàng ta, nam nhân trong phủ còn không phải đều cướp đem mình về thu phòng sao?”

Các nàng đều biết ý tứ của Thái phu nhân, để nha hoàn thượng đẳng như các nàng đi theo Tứ cô nương, về sau cô nương xuất giá bản thân là nha hoàn hồi môn cũng sẽ theo cô nương giúp hầu hạ cô gia, nhưng bây giờ các nàng làm sao hấp dẫn được cô gia đây?

Bản thân các nàng địa vị thấp cũng không có nhà mẹ đẻ để dựa vào, duy nhất chỉ có thể dựa vào dung mạo của mình mà thôi. Nhưng là hiện tại so với Tứ cô nương các nàng chỉ như là trò hề thôi, thử hỏi nam nhân kia sao có thể thích nha hoàn không đẹp bằng chủ mẫu chứ? Cho nên tiền đồ của hai người đều thật ảm đạm. Họa Mi trong lòng hạ quyết tâm sau khi trở về dù phải dùng biện pháp gì cũng phải rời khỏi Tứ cô nương, bằng không sẽ không có đường sống, không thể ở nơi không có tiền đồ như thế này được.

15. Chương 15

Phỏng chừng Hoàng Oanh cùng Họa Mi tâm tư giống nhau nên cứ để Khuê mẫu nhiệt tình hầu hạ Lý Tử Du còn hai người đều có thái độ không lạnh không đậm, hận không thể làm cho Tứ cô nương chán ghét mình, rồi trở về cáo trạng Thái phu nhân sau đó liền cách xa Tứ cô nương này.

Lý Tử Du cùng Lý mẫu đơn giản thu dọn một chút. Khuê mẫu mang theo hai chiếc xe ngựa, một cho bà ta, còn lại là cho Tứ cô nương ngồi rồi lại mua thêm cho Tứ cô nương một cái mạng che mặt. Mặt cô nương giờ đen thê kia nhất định phải có mạng che đi. Lý Tử Du cùng Lý mẫu ngồi lên xe ngựa, Lý mẫu nói: “Sao lại làm cho cô nương một cái xe ngựa đơn sơ như thế này? Hơi quá đáng rồi a!”

Lý Tử Du khuyên Lý mẫu: “Lý mẫu, lần này trở về còn chưa biết thế nào, chúng ta cần phải chịu thiệt một chút, bớt việc. Chờ trở lại kinh thành rồi nói sau.” Tổ mẫu đại nhân nghĩ đem mình trở về, hiện tại còn chưa xác định được mục đích của bà ta, kinh thành lại chỉ mới yên ổn không lâu, tình huống phía trước không rõ, cần gì phải đắc tội địa đầu xà* chứ?

(* hiểu nôm na là rắn bản địa, ý chỉ thế lực ác ở một địa phương)

Lý Tử Du hiện tại trước hết là người không phạm ta ta không phạm người, nhưng dù sao thì cũng phải biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng. Tuy nàng ban đầu nói ở lại nơi nông thôn này nhưng cũng biết đó là chuyện không có khả năng xảy ra, không có trường bối làm chủ thì nàng cả đời cũng không có khả năng lập gia đình. Tuy rằng điều đó khiến nàng vui nhưng Lý mẫu khẳng định là không muốn thế. Lý mẫu dấu sao trên danh nghĩa cũng chỉ là một hạ nhân mà thôi, không phải trưởng bối của nàng.

Ở thời đại cấp bậc sâm nghiêm này, cho dù người không ở đó thì trưởng bối của người cũng có thể định đoạt hôn sự, ngay cả lễ thành thân của người cũng hoàn thành không trở ngại, rồi chờ người trở về nói cho người một chút. Cho dù người dám can đảm tự ý thành thân thì cũng sẽ không được thừa nhận. Nam nhân có thể tự mình cưới tiểu lão bà nhưng một nữ nhân nếu tự lập gia đình mà trưởng bối trong nhà đã định hôn sự thì chỉ có con đường chết. Một nữ nhân có hai chồng là chuyện cực kì đồi phong bại tục, lại còn ảnh hưởng đến hôn sự của các tỷ muội khác nên chỉ có chết mới giải quyết được mà thôi.

Đường đi thật nhàm chán. Trừ Lý mẫu thật tâm chiếu cố Lý Tử Du, Họa Mi cùng Hoàng Oanh chỉ là qua loa ứng phó. Lý mẫu nhìn mắng chửi mấy câu lại không nghĩ đến hai nha đầu này lại lớn tiếng ầm ĩ lại còn Khưu mẫu ra ngoài tính chuyện ăn uống. Lý Tử Du nghĩ đúng là người hiền dễ bị người khác khi dễ mà. Hai nha đầu này không thích phục vụ nàng mà nàng cũng chẳng muốn bọn họ. Hiện tại trên đường đi còn chẳng yên tĩnh được, không quan tâm đến sắc mặt chủ tử thì sau này còn thế nào nữa đây?

“Cô nương, hai nha đầu này quá kiêu ngạo. Bảo bọn họ mang một chậu nước đến cũng thì ra sức trốn tránh, còn nói những lời khó nghe như thế nữa chứ!” Lý mẫu là người tốt nhưng lại không biết quản người. Trước kia bà cũng chỉ là một bà vú nên có chút không quản được hai nha đầu kia.

Lý Tử Du nói: “Người nói Khưu mẫu đi, bảo bà ấy mang cho ta một chậu nước đến.”

“Chuyện này...chuyện này được không?” Lý mẫu do dự bởi dù sao Khưu mẫu cũng là người bên cạnh Thái phu nhân.

“Lý mẫu, người nói xem Khưu mẹ dạy dỗ đối xử với ta thế nào?” Lý Tử Du hỏi.

“Bà ấy đối với cô nương tốt lắm, nói gì làm vậy.”

“Lý mẫu, vì sao Khưu mẫu lại đối xử rất tốt với ta? Nếu là bà ta là người bên cạnh tổ mẫu thì ý của tổ mẫu bà ta tất nhiên sẽ hiểu hơn hai người kia. Ta ít nhiều vẫn còn giá trị lợi dụng, bảo Khưu mẫu tự mình lấy nước cho ta cũng chính là muốn nhắc nhở hai nha đầu kia.” Hơn nữa, nếu đúng như Tử Du nghĩ, Khưu mẫu nhất định vô cùng cao hứng mang nước cho Tử Du còn mắng hai nha đầu kia nữa.

Đã có người như thế bên mình tất nhiên nàng phải lợi dụng. Để cho Khưu mẫu dạy dỗ hai nha đầu không hiểu chuyện kia là tốt nhất. Nếu mọi người lợi dụng lẫn nhau thì có gì nàng lại không để cho bản thân mình được thoải mái một chút chứ?

16. Chương 16

“Tứ cô nương, để nô tỳ rửa chân cho ngài.” Khưu mẫu cung kính nói với Lý Tử Du, thái độ hèn mọn làm cho sắc mặt Họa Mi cùng Hoàng Oanh đang đứng một bên đều thay đổi.

Lý Tử Du gật gật đầu, Khưu mẫu cũng không tỏ ra một chút mất hứng nào. Đối với bà ta mà nói việc hầu hạ chủ tử cũng không phải chưa từng trải qua, hơn nữa Tứ cô nương này về sau sẽ có chuyển biến lớn, rửa chân cho nàng mà thôi, có gì mà không được? Sau khi trở về, Thái phu nhân bên kia chắc chắn sẽ khen mình còn hai tiểu nha đầu Họa Mi cùng Hoàng Oanh kia, các người cứ chờ đó đi! Dám khiến cho lão nương ta làm công việc của các người, sau khi trở về nhất định sẽ khiến các người đẹp mặt. Miệng nói thì cứ như rồng leo nhưng thực chất làm việc lại như lũ mèo mả ngu xuẩn. Tứ cô nương cho dù thế nào cũng là cháu gái của Thái phu nhân, nếu nàng liều mạng từ bỏ thể diện mà cáo trạng các người thì Thái phu nhân chẳng lẽ lại không làm chủ giúp cháu mình mà lại bênh hai đứa tiểu tốt nha đầu như các người sao?

Đúng là không biết thân biết phận, nô tài chính là nô tài, chỉ cần một câu nói của chủ tử thôi cũng đã khiến cho các người vạn kiếp bất phục rồi.

“Chân cô nương thật là đẹp quá, thật giống như ngọc.” Lời hay có ai lại không thích nghe đây? Khuru mẫu cũng thật sự cảm thấy chân Tứ cô nương đẹp, ở nông thôn nhiều năm như vậy mà vẫn không trở nên xấu đi.

“Khuru mẫu không hổ danh là người bên cạnh tổ mẫu. Tổ mẫu nhất định là thực tín nhiệm người. Hồi kinh rồi nhất định ta sẽ có nhiều chuyện cần thỉnh giáo Khuru mẫu đấy.”

“Xem Tứ cô nương nói kìa. Đây đều là bổn phận của nô tài, cái gì mà mà thỉnh giáo hay không thỉnh giáo chứ. Nô tài cùng Lý mẫu từ nhỏ đã quen biết rồi. Cô nương ngài cứ yên tâm, Thái phu nhân vẫn luôn tưởng nhớ cô nương. Có đôi khi nửa đêm thức giấc rồi lại nhớ cô nương đến nỗi không ngủ được.”

“Haizz, đều là ta không đúng, khiến cho tổ mẫu chịu khổ. Sau khi trở về nhất định sẽ hiếu kính tổ mẫu.” Hai người cứ đưa đẩy như thế, không khí trông thật hài hòa. Lý mẫu bên cạnh trong lòng cao hứng không thôi, chỉ có Họa Mi cùng Hoàng Oanh là tâm tình bất ổn.

Khuru mẫu tìm cơ hội kêu Họa Mi cùng Hoàng Oanh ra ngoài dạy bảo.

“Ta nói hai vị cô nương này, chúng ta đều làm nô tài, quan trọng nhất là nhận thức thân phận của mình không phải sao? Ta biết nhị vị cô nương đây có tâm lớn nên không để Tứ cô nương vào mắt. Được thôi, từ hôm nay trở đi, các người sẽ không hầu hạ Tứ cô nương nữa, ta sẽ từ mình đi hầu hạ, các người thấy thế nào?”

“Khuru mẫu, chúng tôi sai lầm rồi, về sau không dám nữa.” Khuru mẫu này là tâm phúc bên cạnh Thái phu nhân, nếu thật sự cho bà ta đi hầu hạ Tứ cô nương, sau khi trở về nhất định các nàng ta sẽ không được yên.

“Hiện tại biết sai rồi sao? Ta nói các người sao lại ngu ngốc vậy chứ? Tứ cô nương dù cho có từ nông thôn đến thì cũng là cháu gái ruột thịt của Thái phu nhân. Các người hầu hạ cháu gái Thái phu nhân không chu đáo, nhất định khi trở về sẽ bị Thái phu nhân xử phạt, đến lúc đó chịu khổ sở cũng đừng oán trách ta!” Để xem các người bị hạ xuống thành nha hoàn thô sử phải quét rác, tẩy bồn cầu thì các người còn thanh cao nổi không!

“Khuru mẫu, chúng tôi thật sự biết sai rồi. Sau này chúng tôi nhất định hầu hạ Tứ cô nương thật tốt, mong người giúp chúng tôi đi, đừng đem sự tình nói với Thái phu nhân mà.”

Khuru mẫu thở dài một hơi, nói: “Ta chỉ nói như thế thôi, từ nay về sau đừng làm vậy nữa. Lần này ta còn nhắc nhở các người, lần sau còn tái diễn nữa thì trực tiếp chịu đánh phạt đi.”

17. Chương 17

Về sau Họa Mi cùng Hoàng Oanh quả nhiên quy củ hầu hạ Lý Tử Du, không có nửa điểm oán giận. Lúc này Lý mẫu mới an tâm nhưng lại cảm thấy chính mình thật vô dụng. Chuyện gì cũng phải để chính Tứ cô nương nghĩ biện pháp, sau này hồi phủ phải làm sao bây giờ?

Cuối ngày, đoàn người đến một khách điểm ở trọ. Bởi vì sắc trời đã tối nên chỉ có thể ở lại nơi này một đêm. Khuru mẫu đi trước đặt phòng, sau đó cung kính mời Lý Tử Du xuống xe. Họa Mi cùng Hoàng Oanh cũng đứng cung kính trước xe ngựa rồi một trước một sau giúp đỡ Lý Tử Du

“Cô nương, trên đường đi không có khách điểm lớn, mong cô nương thông cảm cho.” Khuru mẫu nói.

“Không vấn đề gì, Khuru mẫu vất vả rồi.”

Lý mẹ cũng cầm theo hành lý đi vào khách điểm. Bởi vì yêu cầu của Khuru mẫu nên lúc này khách điểm không có ai cả. Lý Tử Du sau khi vào phòng liền cởi bỏ mạng che mặt, tuy nói mang mạng che mặt này tạo cảm giác bí ẩn mờ ám nhưng mang trong thời gian dài thật không thoải mái, đúng rồi, tựa như sư phụ nói, giống như bệnh đục thủy tinh thể vậy.

“Cô nương, trước tiên rửa mặt thôi.” Họa Mi ân cần bưng một chậu nước, Lý mẫu dọn dẹp giường còn Hoàng Oanh đi lấy điểm tâm.

“Cô nương mệt rồi phải không? Hay là người nghỉ ngơi trước đi?” Lý mẫu nói.

“Không được, ta muốn ăn cơm, vẫn là ăn trước nói sau đi.”

Một lát sau Khuất mẫu đến, không thấy Hoàng Oanh ở trong phòng liền hỏi: “Họa Mi, nha đầu Hoàng Oanh kia sao lại không ở đây hầu hạ cô nương thế?”

Họa Mi trả lời: “Nàng đi ra ngoài lấy cơm rồi. Chúng nô tỳ nghĩ để tự khách điểm này mang lên thì sẽ không sạch sẽ.”

Khuất mẫu gật gù đầu rồi nói với Lý Tử Du: “Cô nương chờ một lát vậy.”

Lý Tử Du tỏ vẻ không vấn đề gì, thế nhưng chờ mãi cũng không thấy người xuất hiện.

“Khuất mẫu, người đi xem thử xem, liệu có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Khuất mẫu cũng sợ xảy ra chuyện thì lại mang tội nên liền đi ra ngoài. Một lúc sau lại trở về cùng Hoàng Oanh về mặt đồ bưng.

Khuất mẫu nói với Lý Tử Du: “Nha đầu Hoàng Oanh không cẩn thận đem thứ ăn đổ mất, không dám tiến vào nên mới tới chậm, thỉnh cô nương thứ tội.”

Sau đó liền bảo Hoàng Oanh thỉnh tội với Lý Tử Du. Hoàng Oanh tinh thần hoảng hốt, nghe Khuất mẫu nói xong mới hậu tri hậu giác quỳ xuống.

Lý Tử Du liền khoát tay: “Người không sao là tốt rồi. Đứng lên hết đi.”

Khuất mẫu vội nói: “Cô nương yên tâm, nô tỳ liền bảo người ta làm lại lần nữa, lập tức có ngay thôi.”

Chờ Khuất mẫu đưa Hoàng Oanh lui ra, Lý Tử Du nhìn thoáng qua Họa Mi một bên đang không yên lòng, nói: “Nha đầu Hoàng Oanh kia không phải là bị bệnh chứ? Sao lại có chút mất hồn mất vía vậy? Họa Mi, nơi này cũng chẳng có việc gì, người đi xem Hoàng Oanh đi.”

Họa Mi liền lập tức tạ ơn rồi đi ra ngoài, Lý mẫu nói: “Cô nương, nô tỳ cảm thấy có chút không thích hợp. Khuất mẫu cùng Hoàng Oanh chắc chắn có gì đó gạt chúng ta.”

“Đúng vậy. Cho nên ta mới bảo Họa Mi đi xem sao.” Trong khoảng thời gian này, Lý Tử Du phát hiện Họa Mi cùng Hoàng Oanh cũng không phải như mặt ngoài đoàn kết, có đôi khi xảy ra một chút chuyện không thoải mái với nhau. Nàng tin rằng nếu có cơ hội hai người này khẳng định ngầm cho đối phương mấy đá. Cũng may các nàng không đoàn kết nên mới cho Tử Du lợi dụng thời cơ. Lần này nếu như Hoàng Oanh làm chuyện xấu nhất định Họa Mi sẽ không bỏ qua mà đánh lên sau lưng.

18. Chương 18

Cơm chiều thật vất vả mới ăn được. Buổi tối Hoàng Oanh bảo thân thể không thoải mái nên Lý Tử Du cho nàng đi nghỉ, Họa Mi lại chủ động hầu hạ Lý Tử Du. Lý Tử Du thấy Lý mẫu dọc đường đi không được nghỉ ngơi tốt nên cũng cho bà lui xuống nghỉ ngơi.

Đường đi thật nhàm chán, cũng may trong tay còn có một quyển sách để xem mà Hoàng Oanh cùng Họa Mi lại không biết chữ nên các nàng cũng không hiểu Lý Tử Du đọc sách gì.

“Cô nương, trời đã dần khuya rồi, đọc sách sẽ không tốt ắt ngại đâu. Nếu cô nương ngủ không được thì nô tỳ có thể cùng ngài trò chuyện, ngài thấy được không?”

“Được, ta cũng đã sáu, bảy năm rồi không hỏi phủ mà người lại đối với chuyện trong phủ hiểu rõ hơn ta nhiều. Nói cho ta một chút đi, miễn cho ta trở về cái gì cũng không biết.” Lý Tử Du nói với vẻ cảm kích.

Họa Mi trong lòng mừng thầm, muốn nhân cơ hội này đem chuyện Hoàng Oanh nói ra, khiến cho Hoàng Oanh ăn một cái đánh lên cũng tốt lắm.

“Cô nương nhìn đến nô tỳ đó là phúc khí của nô tỳ. Nô tỳ trước kia bất kính với cô nương nhưng cô nương vẫn bỏ qua cho nô tỳ khiến nô tỳ trong lòng cảm kích không thôi.”

Không hổ danh là nha đầu bên tổ mẫu đại nhân, trực tiếp đã nói mình bỏ qua cho nàng ta khiến ình muốn so đo cũng so đo không được. Nha đầu kia tâm nhân đúng là không ít.

Lý Tử Du cười nói: “Người cùng Họa Mi đều là người bên cạnh tổ mẫu, tất nhiên đều là người tốt.” Nha đầu này là Thái phu nhân ban cho, là nha hoàn nhất đẳng, các cô nương cũng phải nể trọng mấy phần nếu không sẽ bị coi là không tôn trọng Thái phu nhân.

“Xem cô nương nói kìa, tuy là được Thái phu nhân cất nhắc nhưng nô tỳ chính là nô tỳ, luôn phải nhớ kỹ thân phận của chính mình, lúc nào cũng phải nhắc nhở chính mình. Ban đầu nô tỳ đã phạm sai lầm nhưng bây giờ nô tỳ là thành tâm hầu hạ cô nương mà. Cô nương, ngài có khát nước không?” Lời này chuyển chủ đề cũng thật là nhanh.

Lý Tử Du gật gù đầu, Họa Mi liền rót cho nàng một chén nước. “Nước này vẫn còn nóng, là nô tỳ tự mình đi nấu, rất sạch sẽ nên cô nương cứ từ từ mà uống. Lại nói tiếp, khi nô tỳ đi nấu nước tại phòng bếp có nghe được mấy câu khiến lòng nô tỳ thật không thoải mái.” Nói tới đây nàng ta ngừng một chút nhìn Lý Tử Du. Lý Tử Du đương nhiên cũng hợp tình hợp lý mà hỏi: “Nói chuyện gì?”

“Ai, nô tỳ vốn không nghĩ nói ra đâu nhưng là việc này nếu không nói thì thật không phải với cô nương. Vậy nên nô tỳ không thể không nói, dù có bị người khác hiểu lầm nô tỳ cũng không có nửa câu oán hận.”

“Ừm, ta biết người có lòng hảo tâm. Người cứ nói đi.”

“Bọn họ nói hôm nay gặp một kẻ háo sắc, nhìn thấy nam nhân liền lóa mắt, mù tình, còn đem thức ăn trong tay đổ hết bởi mắt cứ nhìn chăm chăm nam nhân. Nô tỳ vốn không để ý nhưng mà bọn họ lại nói cái gì mà người nhà giàu có, nhìn mặt có vẻ tốt đẹp nhưng lại là cả đời chưa nhìn thấy nam nhân. Lúc bọn họ liếc mắt nhìn thấy nô tỳ lại tỏ vẻ kỳ quái, nói chuyện cũng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.”

“Nói không chừng bọn họ đang nói chuyện người khác.”

“Làm sao có thể? Bọn họ nói chính là Hoàng Oanh nha!” Họa Mi nói thốt ra, nói ra khỏi miệng rồi mới biết được chính mình xúc động quá liền vội giải thích: “Những người đó nói nữ tử kia mặc trang phục màu vàng, khéo miệng lại có nốt ruồi son, nô tỳ liền nghĩ tới Hoàng Oanh. Về phần có phải nàng ta hay không thì thật sự không biết được nhưng mà Khuru mẫu hôm nay trông rất mất hứng.”

Lý Tử Du gật đầu nói: “Ta hiểu được. Trong lòng ta cũng nghi ngờ, Họa Mi, may mà có người, bằng không ta vẫn chưa hay biết gì.”

Họa Mi vội nói: “Cô nương đừng nói vậy, nô tỳ là nha hoàn của ngài, tất nhiên phải một lòng hướng về ngài rồi.”

Nha đầu này tâm nhân thật nhiều, xem ra là muốn cảm rẽ bên người mình đây. Chuyển biến cũng thật lớn đi, rốt cuộc thì mình có thể cho nàng lợi ích gì mà nàng ta lại thay đổi như thế? Bản thân mình cũng không cùng các nàng ta bên nhau từ nhỏ lại càng chưa nói đến chuyện có ân với họ, cái gì mà nô tài trung thành chứ. Lý Tử Du trong lòng cười lạnh, bọn họ sao có thể trung thành với nàng được chứ? Sự phụ tùng nói không có vô duyên vô cớ yêu cũng chẳng có vô duyên vô cớ hận.

19. Chương 19

Khéo miệng bên phải của Hoàng Oanh có một nốt ruồi son khiến nàng ta khi cười khê trông có nét phong tình quyến rũ. Họa Mi nói chuyện này xem ra là sự thật, đương nhiên không thể thiếu thêm mắm thêm muối.

Lý Tử Du để nàng ta một mình hầu hạ chính là muốn cho nàng ta cơ hội kể cho nàng nghe. Khuru mẫu không có khả năng đem những lời gièm pha nói cho nàng biết bởi bà ta biết nếu như thế nàng chắc chắn sẽ không cần nha đầu Hoàng Oanh nữa.

Mà Hoàng Oanh phạm phải chuyện mất mặt như vậy khẳng định là đã bị Khuru mẫu tát nên mới cáu ồm không có mặt. Xem ra hai nha đầu này đều không đáng tin cậy, nàng có nên tự mình mua một nha đầu không đây?

Nhưng mà người kia là dạng nam nhân gì mà lại khiến cho nha đầu Hoàng Oanh chỉ nhìn thấy thôi mà cũng quên hết tất cả như thế? Hơn nữa vì sao ánh mắt Họa Mi khi kể về chuyện của Hoàng Oanh lại mang theo hận ý?

Hay là nha đầu kia cũng nhìn trúng nam tử đó rồi? Mà dấu sao có Khuừ mẫu ở đây, hai nha đầu kia cũng sẽ không làm chuyện quá khác người, Lý Tử Du cũng vốn không có ý thu phục hai nha đầu kia. Chỉ cần họ không làm tổn hại đến nàng thì bọn họ có làm gì cũng chẳng sao.

Bên này Khuừ mẫu trong lòng lại cảm tức không chịu được. Tuy là ngầm xuất hành, mang theo không nhiều người nhưng mà Hoàng Oanh kia thật là quá mất mặt đi. Thể diện của phủ Trấn Viễn hầu đều bị nàng đánh mất hết. Có ai lại đi nhìn một nam nhân đến mức thất thố như thế chứ? Quả thực không biết xấu hổ mà! Bà nghĩ cũng không cần nghĩ liền cho Hoàng Oanh một bạt tai! Nha đầu chết tiệt kia, vừa mới theo Tứ cô nương đã bắt đầu gây chuyện, trở về nhất định khiến người đẹp mặt!

Tứ cô nương cũng không phải là người hiền lành, ngu ngốc, nói không chừng hiện tại đã biết chuyện mất mặt Hoàng Oanh làm rồi. Nha đầu kia còn có thể ở lại bên người Tứ cô nương được sao?

Thôi, nếu Thái phu nhân mở miệng thì Tứ cô nương cũng chẳng thể phản bác, mình bận tâm làm gì chứ? Chỉ cần đưa Tứ cô nương về bên cạnh Thái phu nhân một cách thuận lợi là được rồi.

Nhưng mà rốt cuộc là dạng nam nhân gì mà có thể khiến nha đầu Hoàng Oanh mất cao hơn đầu kia nhìn đến ngây người? Bà ta có hỏi Hoàng Oanh nhưng nha đầu kia nhất định không nói. Có lẽ là cũng không biết lai lịch đi. Tiểu cô nương kia thật không biết xấu hổ mà. Khuừ mẫu trong lòng thở dài một hơi, tiểu tử nhà mình còn nói muốn cưới Hoàng Oanh về nhà, may mà mình không đồng ý chứ nếu không nha đầu kia khẳng định là sẽ khiến con mình đội nón xanh!

Sáng sớm hôm sau xuất phát, Lý Tử Du vẫn như cũ mang mạng che mặt, đang chuẩn bị lên xe chột nghe tiếng Khuừ mẫu nói một cách kinh hãi: “Thượng Quan thiếu gia, sao ngài lại ở đây vậy?”

“Bà là... Khuừ mẫu?” Một giọng nam thật nghe hỏi có chút chần chờ.

“Vâng, là nô tỳ, nô tỳ gặp qua Thượng Quan thiếu gia. Thượng Quan thiếu gia hảo.”

Lý mẫu nghe xong cũng thực kích động, hận không thể xuống xe đi xem. Lý Tử Du lập tức nghĩ đến vị hôn phu của mình, tiểu tử mập mạp trước kia Thượng Quan Thanh, sẽ không khéo như vậy chứ?

Nói nàng không kích động là giả nhưng cũng không phải là quá kích động. Kích động là vì nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì người kia về sau chính là phu quân của nàng, không quá kích động là vì Lý Tử Du nghĩ hôn sự này cũng không nhất định sẽ thành. Dù sao phụ thân nàng đã bị đuổi khỏi phủ Trấn Viễn hầu, Thượng Quan phủ kia lại không bị suy sụp, thực tương phản.

“Cô nương cần nô tỳ xuống xem thử không?” Lý mẫu chính là muốn nhìn cô gia tương lai một chút, cũng muốn xác định có phải cô gia tương lai hay không.

Lý Tử Du nói: “Lý mẫu, người ra ngoài nói cái gì đây?”

“Chuyện này... Nô tỳ...” Đúng vậy, ra ngoài nói cái gì được chứ? Thượng Quan thiếu gia không nhất định là biết Lý mẫu. Chẳng lẽ Lý mẫu lại nói nô tỳ là nhũ mẫu của Tứ cô nương, vị hôn thê của ngài? Lời này bà không nói được.

Nhưng mà thực không cam lòng nha, nếu thật sự là cô gia tương lai thì cũng phải nhìn xem là dạng nam nhân thế nào, xứng đôi hay không xứng đôi với Tứ cô nương nhà mình chứ?

20. Chương 20

Khuừ mẫu nhìn thoáng qua vẻ mặt đỏ bừng của Hoàng Oanh, nha đầu này không lẽ hôm qua chính là nhìn thấy vị Thượng Quan thiếu gia này sao?

Có lẽ thật sự là như thế. Thượng Quan thiếu gia ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái, ngay cả bà ta cùng vài cô nương trong quý phủ trong lòng cũng yêu thích. Hoàng Oanh là nha đầu bên cạnh Thái phu nhân, khẳng định là đã gặp qua Thượng Quan thiếu gia lúc ngài đến phủ báai phỏng Thái phu nhân, nói không chừng trong lòng nàng ta cũng nổi lên chủ ý rồi. Khó trách lần này lại tích cực đi theo đến tìm Tứ cô nương, nguyên lai là trong lòng đã sớm có quyết định. Đáng tiếc, chủ ý này thật sai lầm, nếu Thái phu nhân biết ý định các người, các người còn có thể ở lại đây sao?

Nhắc đến Thượng Quan thiếu gia, vị này cũng là thiếu niên tài hoa. Năm đó Thượng Quan lão gia là thám hoa lang, phải biết rằng thám hoa lang này nếu không phải là nhờ vào tướng mạo xuất chúng thì số phận cũng sẽ không tốt như thế. Khi ấy Thượng Quan lão gia đã khiến cho không biết bao nhiêu nữ nhân mê đắm, mà Tam lão gia cùng Thượng Quan lão gia lại là đồng học cho nên mới ước định chung thân cho các con. Mấy năm nay tuy rằng Tam lão gia không còn ở phủ nhưng Thượng Quan lão gia vẫn mang theo Thượng Quan thiếu gia đến phủ Trấn Viễn hầu bái phỏng. Ban đầu Thái phu nhân bởi chuyện của Tam lão gia cùng Tam phu nhân mà đối xử xa cách với họ. Tiểu tử này tuy bộ dạng đẹp mắt cũng chẳng thể làm cơm ăn, chẳng đến khi Thượng Quan thiếu gia tuổi nhỏ đã đỗ tú tài rồi lại đậu đến cử nhân thì Thái phu nhân với tỏ vẻ thân thiện.

Chỉ là Tứ cô nương lại không ở bên người, có một số việc không thể bàn được cho nên lần này đưa Tứ cô nương trở về, khẳng định không thể phân tách khỏi vị Thượng Quan thiếu gia này được.

“Thượng Quan thiếu gia, ngài đây là muốn đi đâu vậy?” Khưu mẫu hỏi.

“Gia phụ bảo ta rời kinh giải quyết một số việc, nay việc xong liền gấp rút trở về thôi.” Thượng Quan Thanh cười đáp.

Cười cũng thật đẹp mắt nha. Chỉ là Khưu mẫu nghĩ đến việc Thái phu nhân nhắc nhở liền nói: “Thượng Quan thiếu gia, vậy mời ngài đi trước, chúng nô tỳ còn có chút việc muốn làm.”

Thượng Quan Thanh cũng không nói thêm lời vô nghĩa nữa, chỉ nhìn thoàng qua xe ngựa rồi liền cười ngựa đi xa. Họa Mi cùng Hoàng Oanh vẫn bồi hồi thất thần, bị Khưu mẫu ho mất tiếng làm bừng tỉnh.

“Khởi hành thôi, tất cả lên xe hết đi. Nếu hành trình bị chậm trễ, cả ta lẫn các người đều bị phạt.” Khưu mẫu nói cảnh cáo.

Lý mẫu nhìn xe ngựa khởi động mà trong lòng không khỏi đáng tiếc, còn Lý Tử Du lại nhìn ngọc bội, nghĩ đến chuyện khác. Xem ra, Khưu mẫu không tính cho nàng cùng Thượng Quan thiếu gia kia gặp mặt. Đáng lẽ ra những chuyện như thế nô tài đều phải nói cho chủ tử biết nhưng Khưu mẫu thế nhưng lại chẳng nói gì. Như vậy chỉ có hai khả năng. Một là bà ta không xem nàng là chủ tử nhưng mà bà ta hiện thời vẫn tôn trọng nàng, như thế đây không phải là nguyên nhân. Hai là bà ta không muốn cho nàng biết Thượng Quan thiếu gia kia là ai.

Bà ta vốn nên nói chuyện này cho cho đương sự là nàng, người kia họ Thượng Quan nếu không phải là hôn phu của nàng thì còn là ai được chứ? Nhưng nếu đúng là hôn phu thì vì sao Khưu mẫu lại không tự mình nói cho nàng biết? Là vì khoảng cách nam nữ? Nhưng là không thấy mặt, không lên tiếng thì cũng đâu phạm vào quy củ?

Khưu mẫu không nói cho Lý Tử Du còn làm cho Thượng Quan thiếu gia một mình đi trước như vậy chỉ có một khả năng là bà ta không muốn cho nàng cùng Thượng Quan thiếu gia kia có tiếp xúc, tốt nhất chính là không ai biết ai.

Lý Tử Du cười lạnh. Xem ra tổ mẫu đại nhân đối với hôn sự của nàng đã có quyết định khác. Không thể có chuyện trở mặt với Thượng Quan phủ bởi Khưu mẫu đối với Thượng Quan thiếu gia rất nhiệt tình. Như vậy thì liệu có phải vì nàng cùng tổ mẫu đại nhân không có tình cảm, không được sủng nên bà ta mới định đem Thượng Quan Thanh định ước với một đường tử muội khác? Tổ mẫu đại nhân có phải đã tìm một người khác thay thế nàng gả cho Thượng Quan Thanh?

21. Chương 21

Có đôi khi Lý Tử Du hận không thể khiến cho phủ Trấn Viễn hầu hoàn toàn biến mất, cảm thấy sau khi trở về phải hung hăng trả thù lũ người đó mới tốt. Nàng hiện tại trong lòng chính là nghĩ như thế đó! Nếu không phải những kẻ đó vô tình thì mẫu thân cũng sẽ không sớm rời bỏ nhân gian, phụ thân cũng sẽ không bỏ nàng đi trước, chính nàng cũng sẽ có một gia đình yên ấm nhưng hiện tại lại chẳng có gì cả.

Nàng muốn nhìn xem đám người đó rốt cuộc vô sỉ tới trình độ nào, có như thế lúc nàng xuống tay mới không bận tâm!

Bình tĩnh, bình tĩnh, Lý Tử Du tự nhủ trong lòng, ổn định tâm tình. Phải xem xét kỹ tình hình trước đã.

Trên đường đi, Lý Tử Du dùng tiền của mình mua một tiểu nha hoàn bởi nha đầu này là tự bán thân để có tiền mua thuốc ấu thân. Một người hiếu thuận như thế hẳn là người có thể dùng được. Tiểu cô nương nhìn cũng thông minh, Lý Tử Du bên cạnh cũng chỉ có một bà vú, không có nha hoàn tâm phúc. Nha đầu kia tên Bạch Vi, Lý Tử Du cũng không có ý định đổi danh tự cho nàng.

Khư mẫu có tâm ngăn cản nhưng Lý Tử Du tự mình bỏ tiền ra mua hơn nữa dọc đường đi Hoàng Oanh cùng Họa Mi cũng làm một số chuyện không phải phép khiến nàng không vừa lòng, chẳng lẽ bà ta lại có thể không cho phép nàng mua một nha đầu được sao? Hơn nữa mọi chuyện đều do chủ tử quyết, vạn nhất mang đến phiền toái không cần thiết thì không tốt lắm. Cũng chỉ là một nha đầu mà thôi, quên đi, quên đi, mua thì mua, cùng lắm thì bà ta bảo nha đầu đó là nha đầu hầu hạ Tứ cô nương từ trước là được.

Họa Mi lại không thể nhìn được Lý Tử Du cùng Bạch Vi thân thiết với nhau. Nàng không dám đụng đến Lý Tử Du nên mới ngấm ngầm ngáng chân Bạch Vi. Bạch Vi lại là người mạnh mẽ, Họa Mi cùng nàng đều là nha hoàn, có đôi khi nàng còn nói chuyện khiến Họa Mi tức muốn khóc, trực tiếp muốn đánh nhau với nàng. Bạch Vi sao phải sợ nàng ta? Mà ngược lại Họa Mi càng ngày càng yếu thế.

“Cô nương, nha đầu Bạch Vi kia cũng tốt, chỉ có điều tính tình có chút hoang dã.” Lý mẫu nói.

“Ta muốn nha đầu mềm yếu để làm gì chứ? Đến Hầu phủ, nếu yếu đuối sẽ bị người ta bắt nạt, tính tình như thế tốt lắm, ít nhất ta cũng chẳng cần lo lắng nàng ấy sẽ bị bắt nạt. Chỉ là nên nói cho nàng biết một ít quy củ đi, bằng không nếu người khác dùng quy củ để áp chế thì người chịu thiệt chính là nàng ấy.”

Sau nàng lại nói với Bạch Vi: “Dọc đường đi người cũng thấy đấy, cô nương ta đây cũng phải người được sủng ái. Về sau ta có bảo vệ được người hay không cũng không nắm chắc được, chính người phải khiến cho người khác không thể nắm được nhược điểm.”

“Cô nương yên tâm, Bạch Vi hiểu được.”

Nói đến Họa Mi vì sao không cùng Lý Tử Du cáo trạng cũng là vì nàng ta ngay đến cả một tiểu nha đầu cũng không thể áp chế nếu thực đi cáo trạng thì người mất mặt cũng chính là nàng ta. Hơn nữa còn khiến cho Lý Tử Du cảm thấy nàng vô dụng bởi vậy nàng mới chẳng thể cáo trạng được câu nào.

Mà Hoàng Oanh lại còn châm chọc khiêu khích: “Có người muốn vội vàng tỏ vẻ ân cần nhưng đáng tiếc người ta căn bản là chẳng thêm cảm kích. Nếu không sao lại bị một tiểu nha đầu áp đảo, bắt nạt được chứ, đúng là dọa người nha!”

Họa Mi đáp trả: “Nói dọa người thì cũng phải là kẻ háo sắc nào đó mới đúng. Cũng chẳng biết là ai nhìn thấy nam nhân liền chẳng thể nói nửa chữ, còn có mặt mũi chê cười người khác nữa cơ.”

“Người! Người nói ai là háo sắc hả?”

“Ta nói ai thì ai đó trong lòng tự hiểu, đừng để ta phải nói tên ra!”

“Người nói đi, nói ra đi, đừng cho là ta không biết. Người chẳng phải cũng giống thế sao. Giả đứng đắn!”

“Đủ rồi!” Khư mẫu tiến vào nhìn hai người, mắng: “Các người không biết xấu hổ sao hả? Mặt mũi thể diện Hầu phủ đều bị các người làm mất hết. Nếu thực sự muốn âm ỉ thì trở về đi! Về trước mặt Thái phu nhân mà âm ỉ, xem thử ai là lão đại, ai là lão nhị! Đừng ở bên ngoài làm chuyện mất mặt xấu hổ!”

Mấy lời này đủ khiến cho hai người im miệng nhưng trong lòng vẫn thực chán ghét đối phương. Khư mẫu thực đau đầu, xem ra hai nha đầu này chẳng có chút tác dụng nào. Tứ cô nương thực biết dùng một tiểu nha đầu khiến mâu thuẫn giữa hai người thêm lớn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-quan-xin-chao>